

Městské divadlo Brno

DOKOŘÁN

ZÁŘÍ
2019
CENA 48,- Kč

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

vítám vás v nové divadelní sezóně! Ačkoliv se zdá, že se to rok od roku opakuje, nikdy to nebude stejné. Sice ve stejných divadelních budovách, ale vždy v jiných dekoracích, v jiných kostýmech, s jinou hudbou, s novými či staronovými příběhy a třeba v nových překladech, se známými herci, ale v jiných rolích... a taky vnější okolnosti, za nichž budete sledovat naše inscenace, se v mnohém proměnily a významy získávají nové kontexty. Například jsme si ještě před prázdninami mohli myslet, že se nemá lhát, nu a v průběhu prázdnin se z lhaní stala společenská norma. Říkám „například“! A je to navíc normální a platí to od věků. „Tempora mutantur et nos mutamur in ilis.“ Já si vždycky naivně myslel, že když změna, tak zákonitě k lepšímu. Že každá změna přinese něco nového, úžasného, ale protože jsem si v průběhu dospívání všiml, že to tak nefunguje, dal jsem se k divadlu, kde se každý den **musí** zrodit něco **nového** a všichni nadšeně pracují na tom, aby to bylo to nejlepší, čeho mohou dosáhnout. Divadelníci mají na počátku před sebou text – popsané stránky, někdy i stránky s notami. Dá se to sice číst, jako každá jiná kniha, ale dá se to taky hrát? Před sebou mají, jak často sami říkají, „nic“. A udělat z ničeho něco, aby to mělo smysl, aby to někoho zaujalo, k tomu je na divadle zapotřebí mnoha a mnoha dobrých a šťastných rozhodnutí, která musí navíc vznikat v pozitivní atmosféře, kdy jeden druhému pomáhá a drží palce. Vždyť jde o něco **nového**, co divadelníci nakonec **společně** každý večer předvádějí svému obecenstvu s tím největším nasazením, jakého jsou schopni. A až to skončí, pak se vrhají na další **nic**, aby z něho stvořili v procesu ne nepodobném zázraku něco kouzelného – další **nové** divadelní představení...

Každý, kdo dělá divadlo, si musí zvyknout na to, že ať vydá sil více, než je schopen si vůbec představit, nakonec doplne každá jeho práce – každá inscenace (společné dílo mnoha lidí) ke svému konci. Když se pak se svou společnou prací na divadle loučíme, mnohdy někteří z nás pláčou. Zažil jsem to spoustokrát. Ale druhý den jdou s úsměvem a nadšením na zkoušku nové inscenace a znovu své veškeré síly a své umění investují do nového díla.

Nová sezóna je vlastně jen pomyslnou čarou v kalendáři. Divadlo existuje od dob, co je člověk člověkem, neboť, jak je známo, je divadlo vedle potravy, spánku a dalších známých lidských nevyhnutelných nutností předpokládajících lidské bytí, jenom další biologickou potřebou člověka. A je tedy logické, že tak, jak se člověk proměňuje v čase s časem, proměňuje se i divadlo. Z nového do nového...!

Přijďte se podívat, co všechno jsme pro vás v nové sezóně 2019/2020 připravili a co všechno nového pak bude následovat!

Za všechny kolegy se na setkávání s vámi těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

Slavnostní premiéru *Romea a Julie* tradičně zabývali ředitelé pořádajících organizací Jiří Morávek, Jiří Mitáček a Stanislav Moša.

Premiérové nadšení neprobíhalo jen na jevišti, ...

ale i na následujícím večírku, kterého se zúčastnila primátorka Markéta Vaňková, ...

STALO SE...

Esther Mertové gratuloval nejen její tatínek Zdenek, ale i band-leader B Side Bandu Josef Buchta...

... a poblahopřát k premiéře přišel i Vojtěch Dyk.

Na sklonku se sezóny se sešli i naši důchodci.

Jakub Uličník moderoval mezinárodní soutěž v míchání koktejlů.

Hana Burešová se svým týmem nafotila plakát k Žebrácké opeře.

Na závěr sezóny se sešli všichni zaměstnanci v divadle...

... i v klubu...

... a Jonáš Florián dokázal, že ho síla neopouští nikdy.

Kmotr Michal Isteník pokřtil společně se Zdenkem Junáčkem v galerii Vaňkovka knihu *BOLEK*, kterou vydal Juraj Groch k výročí 70 let Boleslava Polívky.

Kabaretní sferie *Osmyčky* získala na divadelním festivalu *Bez hranic* v Českém Těšíně hlavní cenu *Zlomená závora*. O vítězi rozhodli v hlasování samotní diváci. Gratulujeme!

Pro novou sezónu jsme oslovili mladého talentovaného *Fine Art* fotografa z Brna Davida Smetanu, s jehož fotografiemi se budete setkávat na titulních stránkách našeho magazínu. Sám o své práci napsal: „Fotím vlastní projekty s příběhem. Fotky odráží můj pohled na svět, moje myšlenky, pocity a aktuální dění kolem nás. Proto mám tvorbu rozdělenou na světlé a tmavé momenty. Dívám se na svět kouzelným okem fotoaparátu. V tu chvíli se čas zpomalí a jsem tu jen já, můj fotoaparát a magické okamžiky k zachycení.“

Letních radovánek si společně dostatečně užili i Ondřej Studénka, Marek Kolář, Radek Novotný a Kristian Pekar.

V létě mnoho našich kolegů a kolegyně vstoupilo do stavu manželského. Svatebního veselí bylo tolik, že se nám sem ani nevejde. Proto se na připomenutí léta s našimi nevěstami a ženichy můžete těšit ještě v říjnovém čísle. Zároveň v říjnu oslavíme 15 let od otevření Hudební scény. K tomuto jubileu vyjde i speciální číslo *Dokořánu*. Máte se na co těšit!

mezi stromy
na mýtině
u kapradí
na palouku
sprchují se v mlze z hříchů
mladé víly
mezi nimi jedna víla
co milého políbila
ta se schválně neumyla
těší ji, že pořád cítí
na svých řadrech, rtech a lících
jeho lásku nekončící

V minulé divadelní sezóně jste na této stránce mohli nacházet svébytnou poctu sto letům české státnosti – po jedné básni z každého desetiletí mezi lety 1918 a 2018. Letošní sezóna bude končit oslavami 75 let od založení Městského divadla Brno – rozhodli jsme se tedy obrátit takříkajíc do vlastních řad. Každý měsíc zde tak najdete básně od některého z členů našeho souboru. Začínáme logicky nejdříve – u ředitele divadla, režiséra, dramatika, textaře a básníka Stanislava Moši. Přítomná básně je zároveň pozvánkou na autorský muzikál *Ráj*, který připravuje v tradičním duu se skladatelem Zdenkem Mertou a který bude mít na naší Hudební scéně premiéru v únoru 2020.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

OHL ŽS

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice

A.D. 1526

ALTA MINERALS

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEMNÍ STAVBY

AUTOCONT

Svetlana a Lukáš

JANOTOVI

Setkání s manžely Janotovými bylo prodchnuto nádherným povídáním, které bylo příjemně přerušováno nejmladší členkou rodiny, šestiměsíční Stelinkou. Oba herce netřeba dlouze představovat. Pro mě osobně oba disponují velmi zajímavou barvou hlasu. Svetlana sametově příjemným altem s neobvyklým, skoro až orientálním zabarvením a Lukáš belcantovým tenorem, o přesnosti intonace není třeba mluvit, ta je samozřejmostí. Oba vytvořili bezpočet nádherných rolí na divadle. Po narození dcery Lilianky před více než třemi lety se oběma rodičovství natolik zalíbilo, že si k Lili pořídili ještě další dceru Stelu. Náš rozhovor byl pro Svetlanku příjemným vytržením z mateřských povinností a pro Lukáše odtržením od jeho hudby. On je totiž nejen skvělým hercem a zpěvákem, ale čas mimo divadlo tráví autorskou prací na hudebních projektech. Náš rozhovor ale nešlo začít ničím jiným než dotazem na děti.

Je rozdíl mezi výchovou jednoho dítěte a výchovou dvou dětí?

Svetlana: Rozdíl to samozřejmě je, i když to pro mě nebylo zas až tak dramatické, protože Lukáš v lednu odpremiéroval *Poslední loď* a potom už nic nového nezkoušel, takže mi hodně pomohl. Má sice spoustu jiné práce, ale tu realizuje z domu. Takže ten šok nebyl tak obrovský. První tři měsíce po narození Stely byly trochu hektické a komplikované, ale teď už se to pomalíčku začíná ustalovat. Je to náročnější hlavně v tom, že mi skončily chvíle volna, kdy dítě usnulo. Když usne Stelinka, tak se snažím věnovat Liliance. Ale je to krásné období a hrozně si to užíváme.

Jak jsi skloubila divadlo a mateřství u Lilianky?

Svetlana: U prvního dítěte to šlo přece jen snadněji. Od samého začátku mi nesmírně pomáhají mí rodiče, ale přece jen je nechci zatížit hlídáním obou dětí najednou, takže to musíme nějak rozmělnit mezi Lukáše a další babičku. Naštěstí budu poprvé hrát až v říjnu *Žitkovské bohyne*, přece jen děti trochu víc odrostou a víc se to usadí. U Lili jsem hrála *Skleněný pokoj* už v jejích třech měsících, protože divadlo na mě čekalo. Mí rodiče v zimě (bylo to někdy v únoru) s malou Lili jezdili s kočárkem poblíž divadla, o pauze mi ji přinesli na kojení a pak se o ni postarali až do konce představení. Mám výhodu, že rodiče už

v Bratislavě nejsou tak pracovně vytíženi, takže si koupili byt i tady v Brně, aby měli své soukromí, když nám přijedou pomoci, a můžou tady být vlastně neomezeně.

Lukáš: U mě je to hlavně moje maminka, která sice ještě pracuje, takže nemůže být tak k dispozici jako Svetlančiny rodiče, ale samozřejmě kdykoliv může, přijede a pomůže nám.

Uprostřed vyprávění se probudila malá Stelinka, která mezitím spala v kočárku, takže jsme Svetlančino vyprávění na chvíli přerušili, aby se jí mohla věnovat. Zeptala jsem se Lukáše na jeho dětské herecké začátky. Lukáši, ty jsi začínal jako dětská herecká hvězda. Zavzpomínej na ty časy, protože to se nepoštěstí jen tak někomu.

Lukáš: Vzpomínám na to hrozně rád. Ale dnes s odstupem musím říct, že k tomu mám spíše ambivalentní vztah. Rád říkám, že jsem taková vyhaslá herecká hvězda. ☺ Bylo mi kolem desíti let a točil jsem filmy dvoje prázdniny za sebou.

Jak ses k tomu dostal?

Lukáš: Filmaři přišli k nám do třídy a pozvali mě ke konkurzu. Pak jsem prošel několika koly konkurzu, kde bylo asi 400 kluků, a já to nakonec vyhrál. A musím říct, že to byly fantastické prázdniny, protože jsme se dostali do míst, kam se běžně člověk nedostane. Ten první snímek *Potkal jsem ho v ZOO* jsme točili asi ve třech zoologických zahradách. Nádherné bylo, že jsme se dostali přímo k těm zvířatům, měli jsme všude přístup. Potom to byl seriál *Medvědi nic nevědí*. I to bylo půvabné, protože každé natáčení bylo v jiné lokalitě, v chráněných krajinných oblastech, ve vojenských prostorech a podobně. Navíc se o nás štáb skvěle staral, protože potřeboval, abychom byli v pohodě. Byli jsme totiž ve věku, kdy jsou děti taková malá zvířátka a ty je třeba udržovat v pohodě. Samozřejmě, občas byly i nepříjemné zážitky, jako když jsme ještě na podzim dotáčeli nějaké koupací scény, kdy už byla voda hodně chladná, nebo noční natáčení, kdy jsme byli hodně unavení. Ale v celkovém kontextu musím říct, že to pro mě bylo nádherné období, na které rád vzpomínám.

Takže tě tento zážitek ovlivnil natolik, že ses rozhodl pro herectví?

Lukáš: Vůbec ne. To je na tom to zvláštní. Nepocházím z divadelní rodiny, která by měla k divadlu nějaký obzvláště silný vztah. Měli jsme

Svetlana s Ondřejem Studěnkou v muzikálu *Flashdance*, režie: Stanislav Moša

blíž k hudbě, protože můj tatínek je muzikant. Já studoval totiž hudbu. A i to pro mě byla vlastně trochu z nouze ctnost, protože jsem trochu lajdáčil na gymnáziu, takže studia na konzervatoři pro mě byla vlastně útekem. Ale vyklubalo se z toho krásné, ačkoliv lehce divoké studium. Nicméně jsem konzervatoř opustil po maturitě, protože jsem cítil, že potřebuji ještě někam jinam. Vzali mě na JAMU, a tak jsem odešel studovat, tehdy pro mě zcela záhadně přitažlivý obor Muzikálové herectví. Vůbec jsem nevěděl, co od toho mám očekávat, ale ta syntéza mě prostě nějak přitahovala. Každopádně mé zkušenosti s herectvím z dětství vůbec neovlivnily výběr mého nynějšího povolání.

Svetlanka se mezitím vrátila i s malou spokojenou Stelinkou, která se stala pozorným prvním posluchačem tohoto rozhovoru. Nemohla jsem se jí nezeptat na její směřování k divadelnímu umění. Tvoje cesta k divadlu asi byla přímočařejší než u Lukáše. Oba rodiče divadelní herci, bratr herec a režisér...

Svetlana: Není to vůbec pravda. Já jsem k divadlu nikdy nechtěla. V dětství jsem totiž byla hodně stydlivá, a když se mě lidé ptali, jestli budu herečka, tak jsem rozhodně nechtěla. Věnovala

jsem se tanci, takže spíše jsem připouštěla, že budu tančit. Ale hrát nikdy. Dokonce i mí rodiče chodili prosit do školy, aby mě nenutili k veřejnému vystupování či recitačním soutěžím, že je to pro mě traumatické. Zpívala jsem si spíše sama v pokojíčku. To mi nevadilo a bavilo mě to... Táta na mě vždycky volal: „Zpívej víc nahlas!“ – a tím to ještě zhoršil. Nejlip se mi zpívalo v autě s walkmanem na uších, kdy jsem měla pocit, že mě nikdo neslyší. Jenže pak nastala éra Bednárikových muzikálů v Bratislavě, kde oba rodiče často účinkovali. Navíc Stano odešel do Brna studovat muzikálový obor na JAMU. (Na VŠMU v Bratislavě tento obor doteď chybí.) Pak jsme sem od mých asi dvanácti let jezdili s rodiči na každé jeho představení. Muzikál jsem si zamilovala a poté, co jsem v sedmnácti strávila rok na střední škole ve Státech, kde jsem si posílila sebevědomí a začala víc zpívat, nakonec jsem překonala svůj ostych a zkusila JAMU také. A ono to vyšlo.

Je to podle tebe muzikálové herectví náročná disciplína?

Svetlana: Je náročná a krásná. Herec musí hrát, zpívat i tančit. Asi nejnáročnější je pro mě v tomto ohledu Alex Owensová v muzikálu *Flashdan-*

ce. Dá se to srovnat třeba s hlavními postavami v *Horečce sobotní noci*, kdy Kristián či Marko prakticky nesejdou z jeviště. Ve *Flashdance* je to podobné. Musíme se s Ivankou na tuto roli hodně připravovat a musíme se také naučit zacházet s tím, jak správně rozložit síly. Abychom to tzv. nepřepálili hned na začátku, protože pak bychom to na konci prostě fyzicky nezvládly. A náročnější je to celé ještě v tom, že tento titul hrajeme jen občas a my se musíme hodně udržovat v kondici, aby to tělo zvládlo. Ten nápor je totiž obrovský. Samozřejmě, že nejlépe se mi hrálo ihned po premiéře, kdy jsem byla po celém dvouměsíčním procesu zkoušení ve výborné formě. Ale takhle to v divadle prostě chodí. Alex je pro mě sice milovaná role, ale taky trochu strašák, který mi neustále připomíná, že se musím udržovat v kondici, chránit se, abych nebyla nemocná, protože potom bych to prostě „neutáhla“.

Dají se porovnat role Alex Owensově ve Flashdance s Dorou Idesovou v Žitkovských bohyních?

Svetlana: Jsou si podobné v tom, že je to vždy velký energetický výdej. *Žitkovské bohyně* jsou náročnější po psychické stránce. Taky je tam mnohem víc textu, který si musím hlídat, nechci se ztratit v situacích (mít okno ☺), soustředit se také na výslovnost a k tomu ještě dobře hrát. Ale má to jednu výhodu – nezpívám tam. ☺ Záludnost tedy u *Bohyní* spočívá v té spoustě textu a emocí, na rozdíl od *Flashdance*, který je více fyzicky náročný a musím si víc hlídat noty a čistotu zpěvu.

Tím se dostáváme k tvé nádherné češtině. Jak jsi toho dosáhla?

Svetlana: Mám asi trochu štěstí, že není tolik poznat, že jsem Slovenka. I když vím, že trochu to poznat je. Byli jsme v ročníku poskládání pět na pět. Pět Čechů a pět Slováků. A se spolužáky ze Slovenska jsme po vyučování mezi sebou mluvili rodnou řečí. Ale byli jsme asi výjimka, protože třeba ročník Ivanky Vaňkové, kde bylo také spousta Slováků, důsledně dodržoval pravidlo, že se česky mluvilo i mimo školní povinnosti, což obdivuji, protože já to neumím. Vždycky sklouznu do rodné slovenštiny, když se potkám se Slováky v divadle nebo když jsem doma a mluvím na děti. S Lukym to střídám.

Lukáš nám vpadne do rozhovoru: Nejlepší je to doma, kde jsem to totiž já, kdo se přizpůsobil

a mluví doma slovensky. Ale nedokážu vysvětlit proč, je to záhada.

Svetlanka se znovu ujímá řeči: Je to tím, že je to pro mě prostě přirozené, tak okamžitě sklouzávám do slovenčiny...

Lukáš: ...a já sice mluvím blbě slovensky, ale nevádí mi to...

Svetlana: Není to pravda, mluvíš moc hezky slovensky! Luky totiž strašně dobře chytá jazyky a dialekty, takže mu to jde opravdu výborně... To já ho musím nabádat, aby na holčičky mluvil česky, protože to také budou potřebovat. Byť je jasné, že to holčičky budou umět dobře i ze školky.

Lukáš: My prostě chceme, aby holky rozuměly slovenštině. O češtinu strach nemáme, protože ta je přirozeně kolem nich. Na rozdíl od slovenštiny, kterou by se jinak nenaučily. Mě nejvíc baví, když jdu číst pohádku na dobrou noc a Lili si vybere nějakou slovenskou. Najednou si uvědomím, jak je to hrozně komplikované, protože psaný text je prostě něco jiného. Je tam najednou pro mě spousta cizích slov. Musím si dávat pozor třeba na rozdílnou výslovnost, protože ve slovenštině se nepišou háčky, ale čtou se tam, jiná je také intonace. A v tuto chvíli si uvědomuji, jak vlastně ten jazyk vůbec neovládám a to moje čtení je pak trochu legrační. Ale obdivuju všechny Slováky, že dokáží vystudovat vysokou školu v češtině. S tím souvisí jeden můj zážitek z poslední doby. Protože učím jednoho šikovného herce z prvního ročníku JAMU zpěv, byl jsem se podívat na tzv. předváděčky, které mají vždy na konci ročníku. A tam je také asi pět Slováků a strašně moc na nich bylo vidět, jak se s češtinou perou (ale hezky). Tam jsem si najednou uvědomil, jak v herectví ten cizí rodný jazyk strašně svazuje. Jsou to ty momenty, kdy si člověk potřebuje pomoci při výpadku paměti. Prostě najednou herec opustí tu pevnou půdu naučeného textu... a je třeba ze situace nějak vybruslit. Automaticky člověk sklouzne do rodného jazyka. A musí to být ohromný stres.

Svetlana: Mně se to stalo jednou, hrozně dávno. Věděla jsem, co mám říct, ale nevěděla jsem jak. Prostě jsem si na tu jednu větičku nemohla zaboha vzpomenout. A řekla jsem něco napůl česky, napůl slovensky. Dodnes nevím co, ale ta věta byla československá. ☺

Naše vyprávění, občas přerušované malou Stelou, která se dožadovala maminčiny pozornosti...

Lukáš s Kristianem Pekarem a Stanislavem Slovákem
v muzikálu Poslední loď, režie: Stanislav Moša

ti, sklouzlo do vyprávění o jazycích, o drobných rozdílech našich podobných řečí – třeba používání různých předpon nebo rozdíl mezi slovenskou prehliadkou, která může být lékařská i vojenská, ale v češtině máme lékařskou prohlídku a vojenskou přehlídku. Svetlanka se svěřila, že má dodnes problém se slovy prožít a přežít. Občas je prostě použije špatně, teda tvrdí, že v drtivě většině je použije špatně. ☺ Lukáši, ty jsi nejen herec, ale také autor několika klipů, ze kterých chci vzpomenout na velmi úspěšný náborový klip na studium VUT, který jsi natočil s Vojtou Blahutou a ke kterému jsi složil i hlavní píseň s názvem Miluji tě, mé VUT. Jak to vlastně vzniklo?

Lukáš: To byla shoda šťastných náhod a já ten klip vážně miluji. ☺ Byla to taková moje první velká práce. Oslovili mě i kamarádi, kteří dostali tuto zakázku, jestli nemám nějaký nápad. A já mám rád výzvy, takže byt' jsem to nikdy nedělal, kývl jsem. Nejdřív jsem složil píseň, kde mi trochu pomáhal Adam Hrubý, aby v textu byly věci, které pochází přímo z prostředí VUT. Celé jsem to pak natočil, smíchal a dotvořil a mělo to pozitivní ohlas. Od té doby se tím naplňuji živím. Děláním hudby, produkci, reklamy, píšu písně. Třeba jsem autorem velké reklamy na Letiště Václava Havla, reklamní sady pro internet na novou chuť nápoje Mirinda, píšu pro Vojtu Dyka a B-Side Band a mnoho dalších projektů. Také občas dělám i neziskové věci na ochranu zvířat, napsal jsem a natočil písničky pro děti, kde

jsou napůl texty od Dušana Vítázka a druhou půlku napsala spisovatelka Daniela Fišerová. Byla to nádherná práce, vše vznikalo s našimi dvěma dětmi za zády, takže mi to i tematicky zapadlo do prostředí.

Neutečeš od divadla k této tvůrčí práci?

Lukáš: To rozhodně ne. Já totiž nemůžu dělat jednu věc. Potřebuji to mít trochu pestřejší.

Svetlana: Protože toho hodně umíš, na rozdíl ode mě...

Lukáš: Ale zase to umíš skvěle. Kdežto já umím od všeho jen trochu. ☺

Ještě mi řekněte, jak jste prožili prázdniny?

Lukáš: Přijela nás navštívit moje sestra s manželem a synem Jonáškem, kteří žijí v Kanadě, tak jsme se věnovali jí. V červenci jsem hrál na Biskupáku v Noci na Karlštejně a hlavně v Mendelovi, kterého jsme tři roky předtím nehráli a dost jsme si to s Andrejkou Zelovou užili. Byli jsme v penzionu Jiřinka na Dolní Moravě, kde je to úžasné...

Svetlana: ...A musím ještě říct, že naše Lilianka, která začala minulý rok chodit na balet do Filiánku, měla v červnu své první vystoupení právě u nás na Hudební scéně. To je milá náhoda, nemyslíte?

Kruh se uzavírá a vypadá to, že herectví bude v rodu Janotových pokračovat prostřednictvím jejich dcerušek. Třeba z nich vyrostou nové muzikálové herečky. Díky za váš čas.

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

Zdenek MERTA

POČÍTAČE NAŠTĚSTÍ JEŠTĚ NEUMĚJÍ SKLÁDAT NESMRTELNÉ MELODIE

V roce 1991 jste se spolu se Stanislavem Mošou podepsali pod muzikál Sny svatojánských nocí a od té doby se snad dá také datovat vznik „brněnské muzikálové školy“. Jak se jako autor na tu dobu díváš, tedy díváš-li se vůbec zpět? Byla to doba jednodušší, protože nebylo tolik konkurence, nebo naopak bylo hledání vlastní cesty složitější?

Všechno, co bylo dříve, bylo jednodušší – kromě doby moru, holokaustu a podobně. Devadesátá léta byla zlatokopecká a my se zabývali autorským divadlem, nikoli privatizací. Bylo nás tím pádem méně, a tak jsme si vytvořili jistý náskok. Ovšem hlavně jsme realizovali své nápady, představy i estetiku a nesnažili se sehnat co nejvíce diváků na jednu hromadu, což se u nás v tomto žánru stalo později národním sportem. To dozajista vedlo k velkému respektu autorů a producentů k většinovému vkusu, což je někdy dobře, ale někdy taky ne. Většinou ne. Snažíme se na to myslet i dnes, kdy MdB provozuje dvě relativně velké scény. Myslím, že stále jde do značné míry o vlastní cestu.

Jaká byla vaše první spolupráce se Stanislavem Mošou? Bylo to až v Brně, které se pak kvůli vaší společné tvorbě stávalo často tvým útočištěm, nebo jste spolu měli už nějaké jiné „hudební děti“?

My jsme se poprvé viděli v roce 1989 v Praze, kde jsme byli najati Národním divadlem na vytvoření inscenace *Ptákoviny podle Aristofana*. Velmi vtipný text na bázi politické satiry napsal Jiří Žáček, v osmdesátém devátém to mělo nevídaný úspěch, obecenstvo nevěřilo, že by se zrovna v ND mohl uvádět takhle prvoplánově protistátní kus. Vlastně jsem od té doby nikdy neviděl někoho smát se tak jako tenkrát jednoho chlapíka v první řadě. Lítal mu sliny, slzy a nakonec upadl na zem. Se Stanislavem jsme tuto show zopakovali v roce 2010 v Brně, hrála se též v Ostravě. *Dá se vůbec při muzikálové tvorbě najít ještě opravdu něco originálního, nebo už tu všechno jednou bylo?*

Snadno se řekne – všechno dobré už bylo. Je relativně lehké vymyslet nějakou koninu, jenže do toho se mi nechce. Ono se do toho asi nikomu nechce, ale hodně lidem se v této oblasti dost daří. Možná, že se to daří i mně a nevím o tom, což by ovšem bylo strašné. Ale ne, vždycky se dá vymyslet něco nového, originálního, vždyť to je

podstatou umění. Jen je to možná teď obtížnější – ve všem je velká konkurence a část obecenstva z různých důvodů akceptuje i úplné nesmysly a úchylárny.

Proč myslíš, že tomu tak je?

Vše se atomizovalo, zdokonalilo, demokratizovalo, ale taky z vulgarizovalo. Na umění samozřejmě tato (někdy virtuální) realita působí. Vzniká hodně provokací, stejně jako ve společenské a politické sféře, někdy jsou krásné, ale často naopak zcela hovadné, i když politika se svými prasárnami má rozhodně navrch. Zaznamenávám hodně snahy o experiment, ale taky hodně (marného) úsilí o univerzální oslovení co nejširšího okruhu, k čemuž někteří používají dost podpásových metody. Sociální sítě a nejrůznější „fejky“ způsobily, že se lidi dají snáze přemluvit k tomu, aby sledovali různé medializované kraviny nebo třeba volili psychopaty.

Když sedíš u piana a improvizuješ, někdy to vypadá, jako bys odletěl do jiné galaxie. Co potřebuje skladatel Zdeněk Merta k tomu, aby napsal novou melodii? Je to absolutní soustředění, příběh se zadáním, momentální nápad, duševní rozpoložení, nebo snad kombinace všeho? Pozvi nás, prosím, aspoň chvilku do své skladatelské kuchyně.

Možná souhlasím s mnohými, kteří říkají, že jde o energii z jiného prostoru a vyvolený skladatel je pouhým transformátorem, takovým šikovným zpravodajcem. Avšak možná nesouhlasím, poněvadž vím, že hudba (i dobrá) může vzniknout čistě technicky, bez božské inspirace, ale s dobrou znalostí řemesla. Kloním se k první možnosti, protože se mi to hodí a protože jinak by počítače mohly vymýšlet nesmrtelné melodie, což se rozhodně neděje. Je však dobré si uvědomit, že v případě té posvěcené, mimořádné hudby mluvíme nanejvýš o jednom procentu celkové světové produkce. Takže dobrým transformátorem je jeden ze sta vyvolených? Nebo se hudba rodí v geniálních mozcích jen několika vybraných (kým?) jedinců? Těch, kteří mají speciální receptory, zvláštní vesmírnou empatii? Já skládám určitě pod vlivem všeho, co jsi vyjmenoval v otázce, ale jak je to doopravdy, netuším.

Máš přehled o tom, co vše jsi dosud složil a co z toho ti opravdu udělalo radost?

Složil jsem toho opravdu hodně (na OSA mám zaregistrováno 1 200 skladeb) a radost mi udě-

Sára Milfajtová, Kristýna Daňhelová,
Zdeněk Merta a Petr Janda

lalo leccos. Jestliže však tvá otázka směřuje k nějaké kvalitě či rozumnému sebehodnocení, dostáváme se opět zhruba k jednomu procentu. Jedno procento mé hudby je, myslím, ok. Je dost skladatelů, kteří mají toto své procento mnohem vyšší, ale někteří, a není jich málo, mají na kontě v tomto smyslu čistou nulu. Můžu tedy být spokojen.

Se Stanislavem Mošou se rovněž podílíte na tvorbě volně na sebe navazující trilogie Peklo, Očistec a Ráj, přičemž Ráj bude mít odloženou premiéru na počátku příštího roku. Je už příběh definitivně hotov a čeká nás aspoň trochu optimismu v pohledu do budoucnosti světa v troskách?

Příběh je postaven již delší dobu, po odkladu (byl jsem na operaci ramene) se zabýváme novými vhledy a úpravami. Doufám, že mě ještě napadne nějaká melodie patřící do onoho výše zmíněného jednoho procenta.

Dcera Esther se představila na Biskupském dvoře v roli Julie. Viděl jsi ji už na zkouškách, nebo ses šel podívat až na finální podobu? Ptát se, jak pyšný může být táta na svoje dítě, je ne-

smysl. Každý by byl pyšný. Ale zkusím se zeptat jinak. Celý život se pohybuješ buď přímo, nebo v těsné blízkosti divadla. Myslíš si, že můžeš začínající herečky pomoci, třeba radou? A děláš to? Pokud ano, jak to přijímá?

Domnívám se, že režisér Stano Slovák zakázal (nedoporučil) Esther se mnou o Julii mluvit, ale spoň ona se po celou dobu zkoušení tak chovala, já viděl až premiéru. Mám s ní dost dobrých osobních zkušeností z jeviště, ale vždy se jednalo o zpívání, činohru jsem ji hrát neviděl, nakonec před Julii ani nic nehrála. Určitě jsem jí mohl nějak pomoci, poradit, dobře ji znám, ale tento zvláštní rychlokurs byl pro ni asi cennější. Vše dopadlo nad očekávání, já Esther věřím, je úžasná, ale určitě se má co učit, možná i od rodičů. Na roli Julie však měla k dispozici (jen?) výborného režiséra, vlastní talent a odhad.

Děkuji moc za trpělivost i odpovědi. Hodně zdraví a ať se daří...

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl

Ohlédnutí za festivalem Dokořán

Vítězslav Sladký

Festival Dokořán má šanci vydobýt si výjimečnou pozici mezi divadelními přehlídkami

Po obnově druhý a celkově sedmý ročník festivalu Dokořán pro hudební divadlo je minulostí. A řekněme hned v úvodu – zaplať pánbůh, že se vrátil. V tom množství nejrůznějších divadelních přehlídek, z nichž každá se urputně snaží získat nálepkou nějakého NEJ, vysloveně hudebně-divadelní festival chyběl.

Nabídka letošních titulů byla pestrá, byť mnozí trochu oprávněně kritizovali, že výslovně muzikálových titulů letos až tolik nebylo, přestože právě muzikál momentálně žánru hudebního divadla kraluje. Bylo však nač se dívat a co poslouchat. S velkým povděkem kvitují, že se vedle Hudební a Činoherní scény Městského divadla Brno část programu tentokrát nově odehrála i na menší scéně Divadla na Orlí, neb MdB intimní scéna pro komorní tituly chybí.

Z letošního Dokořánu mne osobně zaujaly poněkud tři tituly, o kterých bych se rád zmínil. Hned první den festivalu, v pátek, to byl skvělý koncert *VIVA „LALALA“ REPUBLIKA* z produkce Městského divadla Brno. Ten původně vznikl k 100. výročí republiky, ale jeho obsah ani náboj díky vynikající dramaturgii vůbec nevyprchaly. Úžasná hudební férie, která nás provedla našim nejen hudebním světem od časů 1. republiky až po současnost. Včetně problematické doby socialismu a divoké éry porevoluční. S neuvěřitelným nadhledem a vtípem, byť při zá-

věrečné Česko-Slovenské hymně (schválně píši velká písmena, tak jak to cítím) slzelo téměř celé divadlo.

Z nejnovějších titulů pak dramaturgie festivalu dovezla horkou britskou novinku, černou hudební komedii (až drama) o lásce vraha a vražedkyně s názvem *Buried (Láska až za hrob)*. Ta zabodovala už na divadelním festivalu v Edinburghu a má ty nejlepší předpoklady přesunout se z „off-stage“ na West End. Britové přivezli neuvěřitelně živou inscenaci, výborný námět, se-

hranou živou kapelu a zejména mladický entuziasmus. Zkrátka ukázali, jak by maloformátové hudební divadlo mělo vypadat. Pro mne osobně se jednalo z celého Dokořánu o nejzajímavější projekt, a je s podivem, že odpolední představení v muzikálovém Brně při tak výjimečné příležitosti nebylo zdaleka vyprodané. Škoda. Stejně tak je nepochopitelné, že místní studenti nejen muzikálového herectví projevíli nulový zájem o rozsáhlou a zajímavou debatu u kulatého stolu. Hned po *Lásce až za hrob* přišel další komorní muzikál, autobiografie Jonathana Larsona s ná-

zvem *Tick, tick...boom!* o strastech třicetiletého hudebního skladatele. Produkci pražského Divadla Na Prádle vévodily herecké výkony Tomáše Vaňka, Lucie Jagerčíkové a Petera Pechy. Jednodušší dějová linka než u slavnějšího *Rentu* stejného autora, přirozené herectví a výborný zpěv udělaly z inscenace zcela výjimečný zážitek.

Letošní Dokořán ukázal, kam festival dramaturgicky míří a jak významné místo mezi českými divadelními přehlídkami může mít. A pokud se příště organizátorům podaří program vyšperkovat i skutečně velkým představením z mimobrněnské produkce, bude to jedině dobře.

Peter Stoličný
Dokořán

Stalo se už dobrým zvykem, že se koncem divadelní sezóny sejde v Brně několik inscenací hudebního divadla z celé republiky, které se představí publiku pod názvem přehlídky Dokořán. Protože už bylo na toto téma popsáno v médiích hodně řádků, nebudu se zmiňovat o kvalitě jednotlivých inscenací. Nakonec, různé recenze v tisku i v médiích se tomuto hodnocení věnují. Mne však zaujalo něco jiného: po zhlédnutí všech divadelních produkcí se z iniciativy vedení divadla sešli v divadelním klubu recenzenti, teoretici a kritici hudebního divadla, aby spolu mluvili po jednotlivých dnech o inscenacích, o přínosech i omylech a snažili se najít některé odpovědi na věčnou otázku: Kam kráčí hudební divadlo?

Myšlenky jednotlivých odborníků byly přínosné. Já bych se však chtěl zmínit o něčem, o čem se už dávno mluví a zdá se, že je to, žel, pro finanční náročnost nepřekonatelné.

Soubory se sejdou, ale skoro nikdy se navzá-

jem nevidí. Přijedou, odehrají, odjedou. Jak by bylo prospěšné, kdyby ti kumštýři, herci, režiséři, dramaturgové z různých divadel viděli své kolegy. A jak by bylo prospěšné, kdyby „mudrování“ odborníků hudebního divadla taky slyšeli. A režiséři, dramaturgové by reagovali na chválu i na výtky. V klubu MdB jsme si pohovořili o jednotlivých inscenacích a až na drobnosti jsme se v hodnocení shodli. Bylo by skutečně potřebné, komunikovat na závěr divadelní přehlídky s těmi, kteří ji tvořili. Ono by to stálo jeden až čtyři noclehy pro hostující divadelníky a pak nějak upravit provoz divadel, když bude část souboru a repertoárových titulů u nich doma chybět. Určitě by to šlo. Ale co skoro určitě nejde, je sehnat na to peníze. Přitom na jiné, třeba některé sportovní akce, se najdou mnohamilionové sumy. Ten nepoměr kultura versus sport je do očí bijící a je znakem velmi nízké kulturní úrovně těch, kteří o penězích na všech úrovních rozhodují.

Jenom tak, pro „obveselení“ vám zde vkládám část článku pana Viléma Baráka (vilembarak.blog.idnes.cz), který klade otázku, kam „tečou“ peníze z brněnského autodromu:

„*Odhaduji, že přímé roční náklady ‚spolku‘ na pořádání Velké ceny se budou pohybovat kolem*

120 milionů korun. Argument, že v jiných zemích tyto poplatky také platí veřejný sektor, není argumentem. V Ruandě-Urundi možná žerou lidi, ale to neznamená, že je to správné a že je musíme žrát také.“

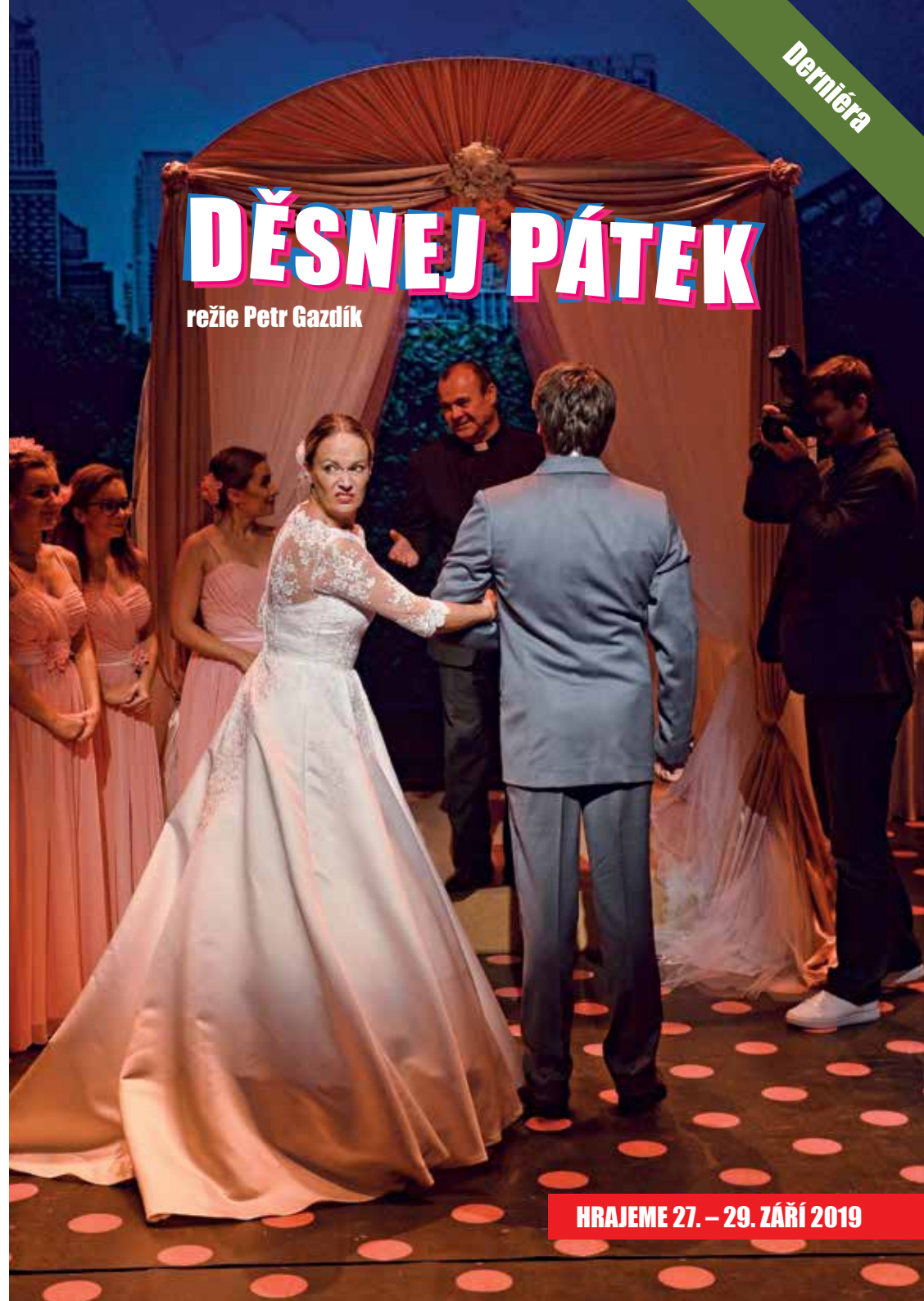
Moc se mi líbila ta poznámka a taky jsem hodně posmutněl. Velká cena Moto GP se bude konat jediný den (!). Víte, kolik by se toho dalo udělat pro naše divadla po celý rok? Já vím, Magistrát města Brna, Jihomoravský kraj i Ministerstvo kultury ČR na náš festival Dokořán přispívá. Je to ale takový objem peněz, který s investicemi do jediného dne Moto GP nelze vůbec srovnávat. Přehlídka Dokořán je výborná akce. Potřebovala by nesrovnatelně víc peněz, aby se mohla naplnit vize: zorganizovat skutečné setkání všech, kteří se věnují hudebním divadlu. Ale to je prozatím jenom sen... Je nutné se probudit a se smutkem číst o tom, kdo a jak vydělává na jediném dnu brněnské Moto GP. Peníze jsou přece až na prvním místě...

Josef Herman
Pár slov k festivalu Dokořán 2019

Především je důležité, že festival zaměřený na hudební divadlo vůbec je. Záměrně nepíšu na „muzikálové“ divadlo, protože organizátoři cíleně napínají zavedený a samozřejmě nepřesný výraz na skřípec a zkoumají, co vlastně ještě do takto označené množiny divadla patří. Někde myslím přestřelili, třeba rozpačitým představením Laterny magiky *Zahrada*, nebo vynikající loutkárnou *Potlach* v *husníku* libereckého Naivního divadla či pěknou činohrou se zbytnými zpěvy *Boží mlýny* Moravského divadla Olomouc. Hostitelé se předvedli skvěle promyšleným a připraveným koncertem *VIVA „LALALA“ REPUBLIKA*, vlastně zpívanou variantou *Tančírny*. Pre-

P.S.: V rámci festivalu proběhlo i vyhlášení výsledků ankety magazínu Musical-opereta.cz. Nejoblíbenější herečkou loňské sezóny se stala Viktória Matušová, Petr Gazdík získal cenu pro nejoblíbenější inscenaci za režii muzikálu Představ si... a Ladislav Kolář byl vyhlášen bar- dem hudebního divadla.

Dermiéra

DĚSNEJ PÁTEK

režie Petr Gazdík

HRAJEME 27. – 29. ZÁŘÍ 2019

DIVADELNÍ LÉTO

Zatímco někteří kolegové až do půlky července hráli na Biskupském dvoře, kde mimo jiné 7. července proběhla premiéra původní zpěvohry *Mendel aneb Vzpoura hrášků*, Alenka Antalová a Bolek Polívka zde oslavili narozeniny a někteří si v touze po létě spletli pracoviště s nudapláží.

Ovšem ti, kteří letos na Biskupském dvoře nehráli, stihli do uzávěrky našeho zářijové čísla poslat své letní pozdravy: Kachlířovi vyrazili k Bodamskému jezeru, Kristýnka Daňhelová řádila kdesi na polích, Viki Matušová s Honzou Brožkem si užívali v Brightonu, Aleš Slanina natáčel seriál *Hlava medúzy*.

Doufáme, že i vy jste si užili léto, a nyní se už těšíme na společné zážitky v našem divadle!

Z ARCHIVU

*Jako zamilovaný Orlando v Shakespearově komedii
Jak se vám líbí; režie Aleš Podhorský / 1957*

*Jako Herbert Georg Beutler, zvaný Newton,
v Dürrenmattových Fyzicích; režie Zdeněk Kaloč / 1964*

*Jako Chlestakov v Gogolově komedii Revizor;
režie Lola Skrbková / 1965*

JAROSLAV DUFEK

Před osmi lety, 30. září 2011, zemřel známý český herec Jaroslav Dufek, Brňan celým svým velkým srdcem. Po studiích na JAMU získal (spolu se svým kamarádem Ladislavem Lakomým) angažmá v Divadle bratří Mrštíků (1956), kde působil plných deset sezón. V roce 1965 přestoupil (spolu s Ladislavem Lakomým) do souboru Mahenovy činohry Státního (dnes Národního) divadla a dalších pětadvaceti let obdarovával svým uměním brněnské publikum. Svůj poslední herecký koncert předvedl (spolu s Ladislavem Lakomým) opět na jevišti někdejších „Mrštíků“, od roku 1993 Městského divadla Brno, a to v inscenaci komedie Stefana Vögela *Dobře rozehraná partie*, režírované Stanislavem Slovákem (2010).

*Jaroslav Dufek a Ladislav Lakomý své poslední role
mistrovsky ztvárnili v komedii Dobře rozehraná partie / 2010*

TENISOVÝ TURNAJ DIVADELNÍKŮ

Městské divadlo Brno

7. a 8. září 2019

na kurtech BLTC v Brně v Lužánkách

Kromě vypjatých zápasů mezi brněnskými, ale i přespolními herci a divadelníky vás čeká spousta dobré zábavy, doprovodný hudební i taneční program a také skvělé občerstvení. Neváhejte a vezměte s sebou i své přátele a samozřejmě i děti, o které se bude celý den starat náš speciální KinderTEAM!!! Máme připraveno spoustu soutěží a pro větší děti i tenisovou školičku. Na finálové zápasy celého turnaje chystáme živé komentování přímo z kurtu.

Přihlášky do turnaje pro divadelníky: <https://www.mdb.cz/aktuality/tenisovy-turnaj-divadelniku-2019-94akce>
Diváci: vstup zdarma

Václav Havel: ŽEBRÁČKÁ OPERA

Žebrácká opera je právem považována za divácky nejprůběžnější Havlovu hru. Její předlohou je již od 18. století oblíbená stejnojmenná hra Johna Gaye, která svého času inspirovala i světoznámou adaptaci B. Brechta a K. Weilla. Jedná se o hru, v níž dva šéfové konkurenčních zločineckých gangů Macheath s Peachumem a s nimi zkorumpovaný šéf policie Lockit bojují o moc nad londýnským podsvětím. Jediněnost Havlovy adaptace tkví v důsledně nesentimentálním pohledu na mafiánské praktiky vůdců londýnského podsvětí (a potažmo i vůdců světa). Princip bezzásadovosti a lži je tu doveden ad absurdum: každý lže každému a každý každého zrazuje. Nikdo není tím, kým se zdá být. Téma je umocněno jazykem, který je v komickém rozporu s postavami: gauneři, zloději a prostitutky se vyjadřují vysoce kultivovaně, jako dokonalí gentlemani a zároveň odborníci na psychologii, sociologii, etiku atd.; s neúprosnou logikou vrší argumenty pro svá stanoviska i pro případné změny těchto stanovisek, obrátne manipulativně vysvětlují své podlé činy a svá selhání, čímž u diváků vyvolávají salvy smíchu i mrazivé zjištění dokonale fungujícího podvodu světa. Pravda nevitězí, protože každý zde má tu svou, a i ta platí jen, když se to vyplatí. Idealismus je směšný a musí zákonitě zemřít tam, kde za všech okolností vítězí pragmatický cynismus.

Režie: Hana Burešová

Hrají: Petr Štěpán, Jan Mazák, Markéta Sedláčková, Katarína Mikulová, Viktor Skála, Alena Antalová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Radka Coufalová, Alan Novotný a Igor Ondříček.

Eric Idle, John Du Prez: MONTY PYTHON'S SPAMALOT

„Jsem Artuš, král všech Britů!“ rozléhá se po všech koutech rozděleného království. Na západě Anglosasové, na východě Francouzi. Nad tím nic než Keltové a sem tam nějaký ten Skot. V Gwynned, Powys a Dyfed – mor. V království Wessex, Sussex a Essex a Kent – mor. V Mercii a v obou Angliích – mor s padesátiprocentní pravděpodobností úplavice a hlodomoru, který postupuje ze severovýchodu rychlostí dvanáct mil za hodinu. Legendy vypráví o mimořádném vůdci, který povstal z chaosu, aby sjednotil ztrápené království, píše se rok 932 n. l. ...

Ze začátku by se mohlo zdát, že jde o seriózní historický příběh z dob temné anglické minulosti. To by se této látce ovšem nesměla chytit šestice herců a scenáristů – komiků, kteří jsou známí pod značkou Monty Python a kteří spáchali v roce 1969 revoluci v britské televizní zábavě svým pořadem *Monty Pythonův létající cirkus*. Půlhodinové skečovitě díly bourající

jakékoliv konvence, plné anarchistického humoru, politických i náboženských narážek, slovního humoru i scének bez pointy ohromily Británii a posléze i celý svět. Po čtyřech sezonách seriálu se „Pythoni“ rozhodli, že natočí skutečný celovečerní film *Monty Python a Svatoš grál*, ze kterého o třicet let později vznikl i muzikál – *Monty Python's Spamalot*. Muzikálová komedie s nekompromisním humorem potěší nejen příznivce pythonovské zábavy a získá si vás svým drsným humorem, skvělými melodiemi a téměř až pohádkovou výpravou. V divácké anketě portálu I-divadlo.cz za rok 2018 se stal náš *Spamalot* třetí nejoblíbenější inscenací v České republice!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Hana Holišová nebo Andrea Zelová, Jan Brožek nebo Ondřej Halámek, Daniel Ryměš nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vitázek, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth: FLASHDANCE

Romantický taneční příběh o mladé svářečce Alex Owensové patří dodnes mezi nezapomenutelné snímky, které ovlivnily celou generaci diváků. Režisér Adrian Lyne dokázal ve filmu skvěle zachytit atmosféru 80. let, kterou zobrazuje prostřednictvím oblíbené poetiky hudebních videoklipů. Během dvou týdnů se po uvedení do kin v roce 1983 prodalo 700 000 kopií soundtracků, který obsahoval takové nesmrtelné hity, jakými jsou písně *What A Feeling*, *I love Rock'n'roll*, *Gloria* či *Maniac*. Film zabodoval nejen kvůli hudbě či ústřední, až pohádkové lovestory, v níž se Alex splní sen o tom být profesionální tanečnicí a zároveň najde muže svých snů, ale především pro přesvědčivou atmosféru zachycující těžkou sociální situaci v tehdejších Pittsburchu. Prostředí ocelárny, kde je práce nesmírně těžká a vyčerpávající, ale zároveň je pro mnohé rodiny jedinou jistotou, je i dnes aktuálním tématem. Lidé odkázaní na nízký příjem, kvůli kterému se musejí vzdát svých snů, nepatří pouze do osmdesátých let minulého století...

Tento dechberoucí a energií nabitý titul plný dynamických choreografií jsme nabídli českému diváku v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska. Svetlaně Janotové přinesl nominaci na Cenu Alfréda Radoka 2013!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Dušan Vitázek nebo Ondřej Studénka, Hana Holišová nebo Viktória Matuzenková, Zdena Herfortová nebo Ivana Pihalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Igor Ondříček nebo Lukáš Vlček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

PROGRAM ZÁŘÍ

PROGRAM ŘÍJEN

ČINOHERNÍ SCÉNA	DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST
10.9. út	14.00	Žebrácká opera	
10.9. út	19.00	Žebrácká opera	A2
11.9. st	19.00	Žebrácká opera	A3
12.9. čt	19.00	Žebrácká opera	A4
13.9. pá	19.00	Žebrácká opera	AB5
14.9. so	19.00	Žebrácká opera	P
15.9. ne	19.00	Žebrácká opera	
16.9. po	19.00	Vrabčák a anděl	
17.9. út	18.00	Vrabčák a anděl	
			
18.9. st	18.00	Žebrácká opera	SP
19.9. čt	19.00	Žebrácká opera	C4
21.9. so	19.00	Žebrácká opera	AB6
22.9. ne	19.00	Žebrácká opera	E7
23.9. po	19.00	Žebrácká opera	AB1
24.9. út	19.00	Jméno	
25.9. st	19.00	Splašené nůžky	
26.9. čt	18.00	Lakomec	PPP
27.9. pá	18.00	Lakomec	P18
28.9. so	18.00	Anna Karenina	
29.9. ne	18.00	Osmyčky	
30.9. po	19.00	Jakub a jeho pán	

DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST
10.9. út	19.00	Monty Python's Spamalot	A2019/M2019
11.9. st	19.00	Monty Python's Spamalot	V2019
12.9. čt	18.00	Monty Python's Spamalot	PP1/PP2
13.9. pá	19.00	Monty Python's Spamalot	Z2019/T2019
15.9. ne	18.00	Flashdance	
16.9. po	19.00	Flashdance	
18.9. st	19.00	Bitls	
19.9. čt	18.00	Bitls	
20.9. pá	19.00	Bitls	
21.9. so	19.00	Bitls	
22.9. ne	18.00	Bitls	
24.9. út	18.00	Noc na Karlštejně	
25.9. st	19.00	Noc na Karlštejně	zadáno
27.9. pá	18.00	Děsnej pátek	
28.9. so	14.00	Děsnej pátek	
28.9. so	18.00	Děsnej pátek	
29.9. ne	14.00	Děsnej pátek	
29.9. ne	18.00	Děsnej pátek	
			

ČINOHERNÍ SCÉNA	DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST
1.10. út	19.00	RENT	R2019
2.10. st	19.00	RENT	X2019
3.10. čt	18.00	RENT	
4.10. pá	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
5.10. so	19.00	Nebezpečné vztahy	
6.10. ne	18.00	Nebezpečné vztahy	
7.10. po	19.00	Klapzubova jedenáctka	
8.10. út	19.00	Žebrácká opera	AB2
9.10. st	19.00	Jakub a jeho pán	
10.10. čt	19.00	Lakomec	
11.10. pá	19.00	Splašené nůžky	zadáno
12.10. so	19.00	Splašené nůžky	
13.10. ne	18.00	Skleněný pokoj	
14.10. po	18.00	Anna Karenina	
16.10. st	18.00	Anna Karenina	
17.10. čt	18.00	Osmyčky	
18.10. pá	19.00	Žebrácká opera	E5
24.10. čt	19.00	Santiniho jazyk	AB4
25.10. pá	14.00	Santiniho jazyk	
25.10. pá	19.00	Santiniho jazyk	C5
26.10. so	19.00	Santiniho jazyk	P
27.10. ne	19.00	Santiniho jazyk	
28.10. po	18.00	Santiniho jazyk	SP
29.10. út	19.00	Santiniho jazyk	A2
30.10. st	19.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	
31.10. čt	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	

DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST	DUŽNOST
1.10. út	18.00	Nine	
2.10. st	19.00	Nine	
3.10. čt	19.00	Nine	zadáno
			
5.10. so	19.00	15 let soudobé Hudební scény	
6.10. ne	18.00	15 let soudobé Hudební scény	
18.10. pá	14.00	Mamma Mia!	
18.10. pá	19.00	Mamma Mia!	zadáno
19.10. so	19.00	Mamma Mia!	P
20.10. ne	19.00	Mamma Mia!	D/E7
21.10. po	19.00	Mamma Mia!	A1/AB1
22.10. út	19.00	Mamma Mia!	C2/E2
23.10. st	19.00	Mamma Mia!	A3/AB3
24.10. čt	19.00	Mamma Mia!	C4
25.10. pá	19.00	Mamma Mia!	A5/AB5
26.10. so	19.00	Mamma Mia!	A6/AB6
27.10. ne	14.00	Mamma Mia!	
27.10. ne	19.00	Mamma Mia!	
28.10. po	14.00	Mamma Mia!	
28.10. po	19.00	Mamma Mia!	
29.10. út	18.00	Mamma Mia!	
30.10. st	19.00	Mamma Mia!	
31.10. čt	18.00	Mamma Mia!	

Maury Yeston, Arthur Kopit:

NINE

Muzikál *Nine* plný hitů a velkolepých tanečních čísel vznikl podle legendárního filmu Federica Felliniho *8 1/2*. Číslovka v názvu tohoto částečně autobiografického filmu režiséřské legendy označuje počet snímků, které již Fellini natočil. Autor muzikálu Maury Yeston (brněnským divákům známý např. díky muzikálu *TITANIC*) tedy tomu osm a půltemu Felliniho filmu přidal ještě onu půlku prý za hudbu, kterou k příběhu přidal. Zápletka muzikálu nám představuje italského filmového režiséra jménem Guido Contini, který se ve svých čtyřiceti letech ocitá uprostřed hluboké osobní i pracovní krize. Má dokončit film a neví, jak na to, rozpadá se mu vztah s manželkou i milenkou, přestává rozumět všem ženám ve svém životě, mezi které patří i matka, producentka, kritička či životní múza. Guidův profesionální a osobní život se prolínají, když se snaží zachránit jak svoji kariéru, tak i své manželství. Na scéně se zhmotňují všechny ženy, které komplikují režiséřův život, stírá se rozdíl mezi představami, vzpomínkami a realitou, v níž se potácí režiséřova zmatená mysl.

Muzikál *Nine* měl svoji premiéru na Broadwayi v roce 1982, odehrálo se přes sedm stovek repríz a získal pět Cen Tony včetně té pro nejlepší muzikál. Dočkal se i svého filmového zpracování, v roce 2009 ho uvedl režisér Robert Marshall, který předtím již zfilmoval jinou legendu hudebního divadla, a to muzikál *Chicago*. Ve filmu si zahrály takové hvězdy jako Marion Cotillardová, Penélope Cruzová, Judi Denchová, Kate Hudsonová, Nicole Kidmanová a Sophia Lorenová.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Petr Štěpán, Lucie Bergerová nebo Ivana Vaňková, Kristýna Daňhelová nebo Dagmar Křížová, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková, Marta Matějová nebo Katarína Mikulová, Mária Lalková nebo Jana Musilová a další.

Christopher Hampton:

NEBEZPEČNĚ VZTAHY

„Rozkoš je jediná věc, co svádí obě pohlaví dohromady, a přesto sama nestačí založit nějaký vztah.“

Bývalé milence – markýzu de Merteuil a vikomta de Valmont – svede opět dohromady touha po pomstě. Markýza chce potrestat svého zrádného milence, hraběte de Gercourt za to, že se hodlá oženit s mladičkou a ctnostnou Cecílií de Volanges,

a zamýšlí využít Valmonta v roli svědce. Valmont se chce zase pomstít Cecíliině matce za to, že varovala paní de Tourvel, kterou touží svést, před jeho prostopášností. Přijme tedy roli milostného školitele mladičké Cecílie, ačkoliv mu to velmi komplikuje jeho vlastní plány s novou láskou. Má však podmínku – pokud s paní de Tourvelovou uspěje a doloží to písemným důkazem, bude mu odměnou společně strávená noc s markýzou. Oba bezohlední manipulátoři lidských citů tak roztácejí kolotoč různorodých intrik a hrají si s city ostatních – postupně se však ukazuje, že jejich vlastní srdce jsou křehčí, než si mysleli...

Režie: Mikoláš Tyc

Hrají: Radka Coufalová, Michal Isteník, Barbora Goldmannová, Marek Hurák, Kateřina Marie Fialová, Lenka Janíková, Zdena Herfortová, Ondřej Halámek a další.

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský:
SANTINIHO JAZYK

Miloš Urban je nepochybně jednou z nejvýraznějších postav české porevoluční literatury. Čtenáři milován, kritiky ctěn, jeho knihy jsou překládány do cizích jazyků, natáčeji se podle nich televizní inscenace a filmy... A přesto je Městské divadlo Brno prvním českým divadlem, které získalo práva na dramatisaci jedné z Urbanových próz!

Jedná se o román *Santiniho jazyk*, mysteriózní příběh, který velmi umným způsobem propojuje thriller s mystikou. Reklamní „kreativec“ Martin Urmann dostane ve své firmě nečekaný úkol: objevit univerzální větu, reklamní slogan, který by fungoval za všech okolností a dokázal prodat cokoli. Urmann uvěří – pod vlivem setkání s tajemnou dívkou, která čte v metru knihu o světcích, hvězdách a kostelích – že tuto větu lze najít jako zašifrovaný vzkaz v geniálních stavbách barokního architekta Jana Blažeje Santiniho. Netuší ovšem, že jeho pátrání bude lemováno bizarními vraždami, tajuplnými vzkazy z minulosti a prazvláštní milostnou zápletkou...

Vzhledem k blízkosti dvou epochálních Santiniho staveb, v nichž se román zčásti odehrává (Křtiny a Rajhrad), se v našem divadle stává *Santiniho jazyk* i poctou brněnskému genu loci, jako byla v nedávné době dramatisace *Skleněného pokoje*.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Dušan Vitáček, Petr Halberstadt, Jakub Uličník, Andrea Zelová, Jan Apolenář, Kristýna Daňhelová, Eliška Skálová, Aleš Slanina, Jan Brožek, Barbora Goldmannová a další.

Barbora REMIŠOVÁ

VŠECHNY ÚSPĚCHY SI MUSÍM VYBOJOVAT

Drobná okatá tmavovláška, kterou byste v davu málem přehlédli kvůli její malé výšce. Co však najisto nepřehlédnete, je neskutečný příval energie, který z ní přímo číší. Herečka Barbora Remišová si užívá hraní i drobných rolí a pokorně čeká na nové příležitosti. Tou nejnovější pro ni bude Sophie v muzikálu *Mamma Mia!*

Jste fanouškem ABBY? Vyrostla jste na jejich písničkách?

Dá se to tak říct, i když nejenom na nich. Ale jsem to typicky komerční dítě, které ABBU odmala milovalo. Fascinovaly mě jejich kostýmy, byla kolem nich vždy zvláštní aura. Jejich styl hudby se mi líbí. Takže když jsem se doslechla, že se bude v našem divadle hrát *Mamma Mia!*, očička mi zazářila. A jsem za tuto příležitost vděčná.

Jak vidíte svoji roli Sophie?

Jelikož jsme ještě nezačali zkoušet, mám ze Sophie zatím dojem jenom zvenku. Důležité bude, jak ji uvidí režisér Peťa Gazdík. Ale podle mě je to mladá dívka, už ne dítě, ale ještě není úplně dospělá. V tomto příběhu ji potkáváme těsně před svatbou. Dřív než do toho však „práskne“, rozhodne se, že zjistí, kdo je její otec. Tři možné kandidáty proto pozve přímo na svoji svatbu. To samozřejmě přinese řadu veselých zážitků... Je v tom pro mě kus odvahy a odhodlání. A to je mi sympatické. Snad si nebudu lichotit, když řeknu, že toto máme se Sophií společně. Já taky, když něco miluji, jako například divadlo, dělám všechno s velkou energií a nasazením. Náš kolega a choreograf Míša Matěj nám kdysi na jedné zkoušce vysvětloval, že musíme tančit naplno, jako naposledy v životě, abychom tam dostali, jak to má vypadat. Směrem ke mně jen prohodil: „Jo, Baru, ty můžeš malinko ubrat.“ Tím se nechci chválit, vždy je potřeba najít rovnováhu...

Byla jste odmala takhle živé dítě?

Asi ano. Nechtěla jsem prý vůbec jíst a spát, přitom dnes to jsou dvě moje největší hobby. (smích) Ale zajímavé je, že jsem byla odjakživa přesvědčená o tom, že budu dělat něco takového jako herectví – tedy s hudbou, tancováním, líčením... Ale jinak vůbec nevím, kde se to ve mně vzalo, protože u nás v rodině se nikdo ničemu podobnému nevěnoval. Už od šesti let jsem tancovala, zpívala a hrála na flétnu v Základní

umělecké škole v Považské Bystrici, na střední jsem pak začala navštěvovat divadelní kroužek. A tam pro mě začalo být jasno.

Takže konzervatoř potom pro vás byla jasná volba?

Pro mě ano, pro mé rodiče ne. Neměli v tento můj sen velkou důvěru, hlavně asi proto, že u nás není žádná umělecká tradice. Vysvětlili mi, že by možná bylo lepší, abych vystudovala nějakou „normální“ školu. Já s nimi překvapivě nebojovala. Nějak jsem cítila, že když ne teď, začnu to dělat později, že o nic nejde. A tak jsem šla na gympl, za což jsem nakonec ráda.

Ale vysokou hereckou školu už jste si potom prosadila...

V osmnácti už jsem brala jako hotovou věc, že to zkusím. Musela jsem! Jela jsem si klidně pro odpověď: „Ne, vy na to nemáte.“ Ale kdybych to neudělala, vím, že bych potom celý život přemýšlela o tom, co kdyby... A na to už rodiče slyšeli. Přihlásila jsem se do Bratislavy na VŠMU, do Banské Bystrice na Akademii umění a do Brna na JAMU. Jako první byly přijímačky v Banské, a tam jsem skončila mezi posledními. Tak to byla samozřejmě voda na mlýn pro moje rodiče, protože v té době ještě vůbec nevěřili, že by to mohlo klapnout. Mimochodem, dnes jsou nadšení, že dělám to, co miluji, a jsou moji největší fanoušci. Na každé představení musí přijet alespoň třikrát. (smích)

Nakonec jste se tedy dostala do Brna do ateliéru Jany Jančkové a jako vůbec první ročník jste navíc absolvovali v nově otevřeném Divadle na Orli. To pro vás musel být přechod do Brna pořádná darda...

Pro mě tady byla ohromná věc úplně všechno! Přišla jsem z gymplu z malé Považské Bystrice do velkého města. A spolužáci z ročníku pro mě byli něco jako rodina. Jsem jedináček, tak říkám, že na škole jsem našla svoje bráchy a sěgry. Byli jsme neuvěřitelná parta – Ondra Studénka, Marek Kolář, Kačka Sedláková, Vendulka Příhodová, Peter Pecha, Lucka Jagerčíková, Natálka Hatalová, Janko Filip, Adam Rezner, Jitka Jaculiak. Dodnes se scházíme a hlavně – všichni jsme zůstali v oboru, což je, myslím, výjimečné. **Angažmá v Městském divadle Brno jste zahájila celkem netradičně – rolí Gavroche v muzikálu *Bídníci*. Jak se vám hrál tento dětský revoluční?**

S Nikol Wetterovou a Viktorií Matušovou v muzikálu *Děsnej pátek*, režie: Petr Gazdík

Gavroche byl v podstatě ještě před oficiálním začátkem angažmá. Začalo to už v létě po JAMU, kdy se mělo jet na zájezd do Lucemburska právě s *Bídnicí*. Petr Gazdík hledal do obsazení malého kluka, a jelikož žádný zrovna nebyl, zeptal se mě, jestli bych si ho nechtěla zahrát. Takže zatímco já čerstvě po škole byla v uvozovkách plná ideálů a snila o princeznách, najednou přišla nabídka na desetiletého kluka! (smích) Ale teď s odstupem bych málem nechtěla hrát nikoho jiného. Gavroche je pro mě největší revolucionář ze všech – ničeho se nebojí a jde s nimi do všeho po hlavě. V takové roli se navíc můžu vyjadřovat naprosto uvolněně, je to úplně jiný druh projevu. A nejlepší bylo, že se mi spoustu lidí povedlo i obelhat. (smích)

Jaké své další role považujete doted' za stěžejní? Bez velkého přemýšlení to je jednoznačně Sugar v *Někdo to rád horké*. Byla to pro mě obrovská škola, protože jsem musela nazkoušet takhle velkou roli jako záskok. Ivanka Odehnalová tehdy byla ještě doma na mateřské a do toho otěhotněla Majka Lalková, takže se musel narychlo shánět někdo třetí. Smály jsme se tehdy s holkama, že si stavím kariéru na těhotných. (smích) Já byla

v divadle v angažmá teprve pár měsíců a náraz taková kláda! Nervózní jsem byla už jen z toho, že se mám na jevišti líbat s Petrem Štěpánem. (smích) Ale samozřejmě mi polichotilo, že mi pan ředitel svěřil takový slavný sex-symbol a ikonu, jako je Marilyn Monroe.

Která další role ve vašich očích šlape na paty Sugar?

Pro mě zřejmě Oona O'Neill v muzikálu *Chaplin*. Vůbec celý tento muzikál je mi blízký, líbí se mi hudebně, i to, že je vážnější a nejsou v něm jen obří taneční čísla. Už na první čtené zkoušce jsem si řekla: Wow, Oona – to jsem já! Sice nevím proč, když jsem u ní vlastně hrála o něčem, o čem zatím nemám ani páru – Oona totiž porodila osm dětí. Ale možná je to tím, že si vzala o mnoho let staršího muže, a já ke starším lidem obecně vždycky tíhla. Už od základky jsem měla starší kamarádky, mám teď i o třináct let staršího přítele.

Je vám nějaký žánr herecky bližší?

Takhle o tom nepřemýšlím. Důležité pro mě je, aby si divák s sebou domů z divadla něco odnesl. Pozitivní energii, hlubší zážitek... Sama se necítím jako nijak vyhraněný herecký typ. Je pro

mě vždy těžké se blíží popsat a napasovat do jakéhosi šuplíku. Někdy mám pocit, že jsem každý den jiná. Občas se dokonce cítím být vysoká. Opravdu! (*velký smích*) V mých devětatdvaceti letech mě totiž pořád ještě dokáže překvapit, jak moc jsem ve skutečnosti malá. Samu sebe zvenčí nevidím a doma před zrcadlem většinou stojím sama, tak nemám s nikým srovnání.

Mívala jste ze své výšky komplexy?

Dřív ano. Zbavila jsem se toho až na JAMU. Předtím na gymplu všechny moje spolužačky v šestnácti, sedmnácti už vypadaly jako pořádný ženský – a já pořád vypadala na deset. (*smích*) Jenže potom na JAMU jsme měli hodiny partnerčiny a všichni spolužáci se prali o to, aby mohli tančit právě se mnou. Jak jsem lehoučká, tak se jim se mnou zvedačky dělaly mnohem snáz. A já si na jednu řekla, že to je vlastně výhoda.

Zkoušíte pravidelně štěstí i na konkurzech mimo domovské divadlo?

Nejsem moc konkurzový typ. Pár jsem jich už sice absolvovala, ale pokaždé šlo o něco, o čem jsem byla stoprocentně přesvědčená, že to chci dělat. Nemám ostré lokty a nejsem příliš suverénní, takže pro mě to jsou spíš dvě minuty hrůzy. Jsem typ, co potřebuje ten postupný proces zkoušení. Potřebuji si všechno na své roli osahat – charakter, situace, vztahy... Vůbec obecně si musím všechny svoje úspěchy vybojovat. Bohužel si umím házet klacky pod nohy i sama. Často se ve mně probudí až přehnaný pocit zodpovědnosti. Naštěstí mám v životě velké štěstí na lidi, kteří mi věří. Když cítím, že má někdo ve mě důvěru, je polovina práce za mnou.

Takto jste se zřejmě tedy cítila v Ostravě, kde jste nazkoušela už dvě role...

Teď aktuálně tam hraji už jen Tingl-tangl v muzikálu *Kočky*. Ale ještě předtím jsem tam s Petrem Gazdíkem nastudovala *Ptákoviny podle Aristofana*, které se také uváděly v našem divadle. Hrála jsem tam koňadru a od té doby mám k tomuto ptáčku vřelý vztah. (*smích*)

Scházíme se spolu koncem června, tedy v závěru divadelní sezóny. Jaká pro vás byla?

Taková zvláštní. Začala pro mě totiž pozvolna, protože jsem celé loňské léto měla zlomenou nohu. Stalo se mi to právě v Ostravě koncem června při zkouškách *Koček*, kdy jsem si při jednom saltu tříštivě zlomila tři kosti v nártu. Šest týdnů jsem potom měla nechodící sádku a vlastně celé

S Michalem Isteníkem v komedii *Sugar!*, režie: Stanislav Moša

léto strávila rehabilitacemi. Myslela jsem si tehdy, že budu brzo fit, ale nakonec se to pěkně vlekle... **O to víc se tedy asi těšíte, jak si užijete letošní léto. Kam vyrazíte?**

Jednu dovolenou už mám za sebou. S přítelem, který žije ve Vidni a je také herec, jsme společně vyrazili už květnu na řecký ostrov Kos. Bylo to super – ještě před sezónou, takže jsme na pláži byli prakticky sami. Užili jsme si koupání v moři, vypůjčili jsme si auto a objezdili celý ostrov... Jinak své dva měsíce volna strávím částečně s přítelem ve Vidni a částečně u mých rodičů na Slovensku. Ale ještě mě v létě čeká jedna dovolená – s nejlepší kámoškou jedeme do New Yorku. S mojí maminkou! Každý rok takto spolu někde jedeme, jsme odjakživa výjimečně napojené. Máme velmi tolerantního tatínka, který má pochopení pro tyto naše úlety. Mám s rodiči velice hezký vztah, mamka o mně ví snad úplně všechno, zná moje lásky, strachy, trápení, radosti... Tak na tuhle dámskou jízdu se už moc těším!

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

JEDEN DEN VE VLÁSENKÁRNĚ

No, je to perný den... Tak třeba když něco nového chystáme. Sejdeme se někdy před devátou, dobíháme z celého Brna, ale i okolí. Celkem dvanáct pracovnic na tváře herectva, přičemž činoherní maskérna se schází spíše s výrazem stesku, muzikálová maskérna si tu a tam pustí i nějakou píseň, ideálně něco o lásce, ono je to stejně jedno, když dorazí Jiří z Dolního nádraží, stejně tu Hanku Z. a Waldemara M. přezpívá. Je to naše jediná mužská posila, kdysi se chtěl stát hercem, ale maminka mu to zakázala, všechno si moc bere, je slabší na srdce a žaludek, a to věčné noření se v emocích by mu mohlo značně přitížit. On to ale kdesi v sobě má, zná nazpaměť dlouhé pasáže ze Shakespeara a Molièra a písničky ze všech muzikálů, co se u nás kdy hrály, a tak je k nezastavení, recituje, zpívá, tančí... už jsme si zvykli. Jen Baruška, naše nejmladší, nová, právě složila zkoušky, je kapku nesyvá, při těch roznožkách má o něj strach.

Tak tedy ráno se začne pěkně naostro. Snášejí se kadeře „odevšad možná“, aby se poutkovalo, třásnilo. Jana poutkuje někdy celé dny a noci, má toho moc, poutkuje i pro všechna další brněnská divadla, poutkuje i pro film a poutkuje tak dobře, že to už i léta učí. Zuzka je dobrá na to, aby někdo vypadal, že je z renesance, Saša je na baroko, Šárka a Tereza jsou úchvatné na kníry a plnovousy, Miluška na přičesky, Lenička to všechno ostříhá do správného tvaru a Denisa se opravdu nebojí barev a je milovnicí všeho nového. V největ začnou ty dívky a ženy poutkovat, jedna vlásenka znamená udělat tisíce uzlíků na tom kanealonu, ale bývají to i pravé vlasy, většinou se pro ně jezdí do Ulánbátaru, Karáči, Almaty, Damašku, Kalkaty... Často přemýšlím, kdo je ráno stahoval do uzlu a jakou cestou pak šel a kam. Nejraději bych pro ty vlasy jela sama a Ivance Vaňkové tak mohla říct celý ten příběh třeba paní Mirzy, jak její syn Paes za ty utřížené vlasy cho-

díl celý půlrok do školy a ona je teď má na hlavě a hraje Mary Poppins. Ona by si zase mohla představovat, jak ten malý indický kluk sedí v hledišti a může vidět, jak nádherně hraje v máminých vlasech a je šťastný, nejšťastnější v sále, protože takovou krásu docela určitě ještě nikdy neviděl a maminičiny vlasy jsou nedílnou součástí celé té krásy.

Tolik času ale není, blíží se premiéra... Začne se poutkovat – tedy uzlovat – hrozně ostrou jehlou protáhnout každý vlas, jehla se často zarývá, má navíc spodní háček, takže to pak nejde vytáhnout – taháte a taháte – skučíte, ale poutkujete a poutkujete. Jednou se Zuzce zaryl háček tak hluboko, že ani tři kluci z techniky ho nedokázali vytáhnout a Zuzka pak málem přišla o prst, jak to pořád hnisalo, protože v Asii je přístup k hygieně prostě trochu jinde. Ale vy na to všechno přistupujete – víte, že všichni ti nositelé vlásenek a knířů budou pak na jevišti nádherní, do toho listujete katalogy a díváte se, s čím přišla Broadway. Zjišťujete, buď že my to už máme dva roky, anebo to je příliš drahé, případně to hned taky objednáte – aby se pan ředitel na nás usmál.

Pak se někdy před polednem vysloví jména představení, co se večer hrají, když je to *Anna Karenina*, chce se vám brečet, když *Žitkovské bohyně*, chcete rovnou utéct, když se řekne *Osmyčky*, je hned líp – o to se dívky rvou – jak tam hrají jen muži. *TITANIC* a *Poslední loď* jsou cítit mořem a *Spamalot* a *Bílá* jsou taky prima – tam jsou vlásenky, co rozesmívají...

Tu a tam se do toho všeho dostaví nějaký herec, že se bude ženit – vdávat – a co má mít v tu chvíli na hlavě a my se snažíme vědět, jak má vypadat muž na hraně věčnosti, žena v okamžiku rozhodnutí. Rády pomůžeme. A hledají se kudrlinky a hledají se přelivy. Michal Isteník se potřebuje ostříhat, aby se dalo věřit, že se neostříhal, zase točí – váže ho smlouva. Pak do toho vejde Alenka Antalová, trochu se zajíká, touží po drdolu, aby výstava, kterou za deset minut otvírá, byla událost, děti jí ale nalily do vlasů lakrumáček. Jiří Mach potřebuje zase zastříhnout vousy, Radka Coufalová, manželka, je na něj již alergická – na ten plnovous. No, je to různé...

Pak je tu ještě možnost, že se dopoledne koná nějaká přednáška nebo explikace. Dorazí výtvarník a mluví o svých závrtných vidinách, chce všechny na bílo, anebo do stříbrna, anebo do zla-

ta, anebo aby se vlasy táhly až na Lidickou – mužové se do těch vlasů zamotávají, čím víc jsou zamotaní, tím víc jsou šťastní, rozhodnou se nakonec stát se ozdobou ve vlasech ženských dramatických postav.

My to slyšíme a píšeme si: vlásenky – délka vlasů 95 cm a Kristýnka začne plakat, protože tohle vždycky po představení sundat a načesat na příští představení, to znamená jít spát ve dvě a ona chce být s maminkou, je hodně nemocná, potřebuje ji, ale tu práci a ty lidi má taky moc ráda... Navíc se může stát, že vidina výtvarnice byla blond, ale režisér to viděl spíš do rezava, ale Markétka Sedláčková se diví, co to má mít na hlavě, chtít bude černou, svoji, je totiž ze všech převtělení za ty roky už unavená, a tak se jí pak může stát, že po představení to vezme místo do Modřic třeba někam směrem na Kopanice v tom rozpoložení, kdo vlastně je... No a vy ji určitě nechcete takto vidět, je to kamarádka... Tak si pak říkáme, proč to všechno děláme, odpovídáme si, že z lásky a že máme rády sny.

V poledne lehce pobledlé, kapku přiotrávené všemi těmi laky, tužidly, latexy a ředidly jdeme na rychlý oběd na Lidickou k Luigimu nebo do klubu, tam nám ale nechutná, tak si rozbalíme svačiny. Kdo má krizi, jde do Oázy na smažák, nebo na procházku do Lužánek, nebo si koupí i víno, všechny prostě tak, aby měly sílu na odpoledne.

A pak se začne odpočítávat čas jako před startem olympiády. První, co je třeba, je navonět vzduch, načesat čakry. V maskérně se stává velice často, že vejde ještě občan, odejde už postava – tak tam všichni na něco fest myslí a najednou jim to změní obličej a někdo třeba začne mít vlhké oči a někomu přibudou vrásky a někdo začne mít klidně i křivý pohled – zůstane mu pak tři hodiny, po představení zas přijde ten křivý pohled vrátit, my pak v té místnosti tolika převtělení pobýváme s těmi sny, s těmi úzkostmi, s touhou propadnout se, vznést se...

První herec se dostaví v pět, má nejspíš něco složitějšího v rámci role – má například působit, že je to, co není. Pavla Vítázková třeba potřebuje natočit hlavu na varné nátačky – to se musí vařit půl hodiny, aby se prohřály. Potřebuje to i Petra Šimberová – ta má taky hodně kudrnatostí v roli a vy tupírujete, uhlazujete, sponkujete, gelujete, lepíte... Pak se začnou česat a nasazovat paru-

ky zbytku herectva, najednou je jich totiž všude plno – akrobatů s iluzemi. Poslední přicházejí muži, to ženské ševelení je kapku děsí – jdou až tak třicet minut před výkonem, přicházejí mlčenliví, rozhodní a jaksi strozí, už jsou skoro v roli. Začne se hrát představení a začnou rychlé převleky. Na nejkurióznějších místech budovy vždy někdo doběhne, musí se během několika málo sekund proměnit v někoho úplně jiného, příběhne Máša a musí odejít Olga – všichni jsou v těch sprintech jaksi z jiného světa, někdy je obstarává hned několik pracovníků současně, oni s vámi stejně nejsou – jsou na té cestě od Máši k Olze. Když Máša v tom výstupu předtím brečela, je třeba utřít jí slzy a dát napít tekutin.

Pak je děkovačka. Triumf je vždy znovu a znovu, všichni odejdou dotýkat se diváků, diváci dotýkat se herců. Po divadle se přitom válejí mraky sponek – je třeba to všechno posbírat. Když po desáté odcházíme, divadlo už je úplně prázdné, jen z dálky je slyšet smích, my rozčesáváme vlasy na parukách, do nichž se někdo zamotal, hledáme s baterkou pod jevištěm, kam spadl ten který knír. Většinou odcházíme poslední, ale nevadí, jsem s těmi lidmi rády a rády s nimi sdílíme vůně a zákmity barev v obličejích a dotýkání se ve

vlasech v tváři a nasazování si vlásenek jiné barvy, než si přál Ten, co nás vymyslel. Vyprávění během všeho toho nasazování a natírání a přečesávání a nastavování a přilepování a zvětšování a zmenšování jsme si docela dost oblíbily. Bez toho všeho by to vlastně ani dělat nešlo. Máme doma děti, muže, rodiče, lásky, často s nimi mluvíme jen po telefonu, dlouhé hovory, co ve škole, co v práci, co cestou z ní, co koupit, co nezanebat, utěšit bolest, křivdu a smutek a být při tom daleko a dlouho do noci, přijít, až je vše již vyřešeno s tou výčitkou, že zase bez vás. Těžké to je. A já mám ráda ještě i to, že tak hezky mluvíte s lidmi, co se jich dotýkáte, díváte se jim v zrcadle do očí – nikdy se člověk tak často nedívá lidem do očí, jako když na ně mluvíte v zrcadle – člověk ty oči hledá a ty oči, jak jsou jen v odraze, cítí se nejspíš bezpečně – ani trochu neutíkají pohledem. A já miluji ten upřený dlouhý netěkávý pohled do očí.

I tedy jsem si našla moc hezké trávení času – dělám lidi jinými v rámci snu – aby se pak ten sen zdál být pravděpodobnější. Hezky trávíme čas, krásnou práci máme.

Text: Eva Morávková,
foto: Tino Kratochvil

Martin SOBOL

TAJEMNÍK JE TAKOVÝ FILTR

Ačkoliv na to nevyvádá, Martin Sobol je spojen s divadlem už dlouhá léta. Je nejenom vedoucím skupiny fléten, ale také tajemníkem orchestru MdB. Poté, co ze sebe setřásl prvotní ostych, ukázalo se, že zase tak tajemný není, a rozpovídal se o všem možném.

Vraťme se na úplný začátek. Martine, jak ses vůbec dostal k muzice?

Začalo to v pěti letech dětským sborem. Pak jsem chtěl hrát na klavír, ale ten jsme doma neměli, takže nakonec zvítězila zobcovka. No a já jsem se úplně zamiloval do paní učitelky, která měla blondáté vlasy, dlouhé až po pás. Takhle to začalo. Tehdy jsem si nepomyslel, že bych byl někdy muzikant, spíš mě to obtěžovalo, protože jsem nemohl chodit s klukama na fotbal.

Kdy přišlo rozhodnutí, že se budeš hudbě věnovat víc, že půjdeš studovat flétnu na konzervatoř?

To nějak zrálo od sedmé nebo osmé třídy. Té mojí oblíbené paní učitelce jsem to oznámil asi týden před talentovými zkouškami, takže jsem asi nebyl úplně připraven...

Ale přesto tě vzali. Co tě tam teda táhlo? Jenom to zkusit?

Asi jsem tak nějak podvědomě cítil, že nebudu muset vstávat v 5 hodin ráno a chodit do fabriky. Což jsem si mimochodem potom zkusil v patnácti letech na brigádě v Zetoru.

A cos tam dělal?

Soustružil jsem ložiska.

Což je tedy dosti jiný způsob práce než jemná flétnová mechanika...

Ale já jsem se nikdy žádné práce nebál! Kolikrát jsem něco rozmontoval – a ne vždy to zase dal dohromady. Každopádně jsem si tam ověřil, že tohle dělat nechci a potvrdil jsem si, že jdu správnou cestou. I když na konzervatoři jsem asi nebyl úplně nejpilnější student. Hraní mě „zdržovalo“, ale už to nebyl fotbal, to spíš motorcky, tenis, holky... Naštěstí jsme to nějak s paní profesorkou, které tímto děkuji za trpělivost, zvládli. A po škole jsem musel na dva roky na vojnu, takže jsem nastoupil do Vojenského uměleckého souboru do Tábora.

Tedy jsi bránil vlast hrou na flétnu. A svoji profesionální kariéru jsi odstartoval tam?

Ano. I když ještě před tím jsem hrál dechovku. A pak jsem se vrátil zpět do Brna a nastoupil

jsem do zpěvohry tehdejšího Zemského divadla v Brně (*dnes Národní divadlo Brno, pozn. autora*). To bylo těsně po revoluci, v květnu 1990 a naskakoval jsem do pěkně rozjetého vlaku. Tam se opravdu hrála každý večer jiná opereta. A vůbec nebyly lehké. Například v Offenbachovi jsou party první flétny opravdu náročné. To byl křest ohněm. Častokrát jsem některé operety před samotným hraním ani neslyšel a pak to bylo slyšet.

Tam jsi setrval docela dlouho a v roce 2004 jsi společně s celým souborem přešel pod křídla Městského divadla Brno, bylo to tak?

Ano, bylo to nelehké období, kdy nás vedení Národního divadla vlastně vystrnadilo. To bylo těsně po tom, co byl zrušen i orchestr rozhlasu, takže to bylo pro mnoho muzikantů velmi nejisté období.

Byla to pro tebe razantní změna? Změna prostředí, repertoáru...

Ani ne. Já jsem to nevnímal nijak radikálně, protože už jsem tady externě hrál od roku 1999 od premiéry inscenace *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), která teď bude slavit dvacet let na repertoáru. Takže mě zdejší provoz tolik nepřekvapil, i když to bylo o dost jiné než předtím. Chtěl bych se moc sklonit před svým předchůdcem – tajemníkem orchestru Pavlem Sapákem, protože se mu podařilo vybudovat zázemí, komfort, podmínky, které tady máme dnes. Jistě, spolupracovalo na tom mnoho lidí, dirigenti, koncertní mistři, ale velká zásluha je právě jeho.

To jsi mi krásně nahrál. Ty jsi tedy také od roku 2015 tajemníkem orchestru MdB. Mohl bys prozradit, co takový tajemník vlastně obstarává?

Tajemník orchestru by ze své podstaty měl všechno tajit. Ale to by vám nic neřeklo. Taky je takovou holkou pro všechno. V podstatě je to organizačně manažerská funkce, kdy se musím starat, aby všichni věděli, kdy mají přijít do práce, aby nekolidovaly zkoušky, když se zkouší na obou scénách současně, aby hráči měli také někdy čas na odpočinek a tak. Připravuji podklady pro výplaty muzikantů, ale také externisty, protože počet hráčů v našem orchestru je stále nedostatečný, i když jsme jeden z největších muzikálových orchestrů. S tím souvisí časté střety. Režisér chce něco tak, orchestr to potřebuje jinak, takže tajemník je také takový filtr, který musí propouštět in-

formace oběma směry, aby nedocházelo k nedorozuměním. Takový filtr, který se zanáší z obou stran.

Máš vůbec ještě čas hrát?

Jo, to musím! Protože pořád ještě hraju rád! Navíc ještě jeden den v týdnu učím na Základní umělecké škole. Učím celou dobu už od vojny. Ono to zní jako klíšé, že „mě ty děti nabíjejí“, ale je to pravda. Ti úplně malí jsou naprosto bezelstní, takže to je oáza, a s těmi staršími se pak třeba potkáváme ještě i poté, co skončí školu, a když třeba ke mně nastoupí jejich děti. Mám pak radost, když se nástroji moji bývalí žáci věnují profesionálně. Pro pedagoga je to vlastně největší odměna. Jako pro výkonného umělce je největší odměna potlesk nebo třeba Oscar, tak pro pedagoga je největší pochvala, když se za něj jeho žáci nestydí.

Naprosto souhlasím. Teď moje častá otázka pro hudebníky: máš ještě chuť, po tom všem hraní a učení, pustit si nějakou muziku a poslouchat?

S tím mám čím dál větší problém. Ale muzika je strašně důležitá věc pro člověka vůbec. Já jsem se teď například díky svému dvacetiletému synovi dostal k takovým těm kytarovkám, k poctivému bigbeatu a posloucháme spolu Nirvanu, před dvěma lety jsem byl na koncertu Deep Purple a tak. A k bigbeatu a rocku se vracím i díky divadlu. On totiž muzikál má své kořeny i v této hudbě. Muzikál má obrovské rozpětí hudebních stylů a technologií. A mám pocit, že jedině muzikál v současnosti zaznamenává velký progres. Kolik muzikantů – skladatelů píše právě pro muzikál! Navíc muzikál má v současné době hodně diváků, což je důležité, mít pro koho psát. Mnoho dobré hudby v historii vzniklo na zakázku.

Když ti zbyde aspoň kousek volného času, jak ho nejraději trávíš?

Zase to není tak zlé. Nebudu ze sebe dělat chudáčka. Měl jsem odjakživa mnoho zájmů. Už jsem zmínil tenis, motorky, taky kola, vláčky jsem stavěl synovi, když byl malý... To jsem se dostal tak daleko, že jsem si sám leptal tišáky...
Co sis? Leptal tišáky?

Ano, tištěné spoje. Potřeboval jsem komponenty do ovládání těch vláčků, které se nedaly sehnat.
Takže tak trochu elektrikář? Jak to všechno stiháš?

Za to musím poděkovat svojí ženě, které je taky muzikantka, zpěvačka v opeře, a má pro všechno

ny moje pracovní povinnosti a kupodivu i pro moje koníčky obrovské pochopení. Já si totiž často hraju na Brouka Pytlíka. Ne vždycky se to samozřejmě podaří. Třeba první flétnu jsem rozdělal do takového stavu, že to celé musel můj táta v ubruse vzít a donést nástrojář. Protože mě prostě zajímalo, jak to funguje, akorát už jsem to nedal dohromady. Ale od té doby si drobnější opravy a seřizování dělám sám. Potom jsme se se synem vrhli na RC autíčka, ty na ovládání. A teď, aby toho nebylo málo, jsme si pořídili chatu, takže tam se můžu skvěle vyblbnout.

Moje poslední otázka měla směřovat k tomu, co tě třeba čeká do budoucnosti, co plánuješ... Tedy tvým největším současným projektem je chata?

Takovým osobním třeba ano. Ale v té profesní rovině... nevím. Je mi, kolik mi je, takže neplánuju nějaké životní ani profesní změny, ale člověk nikdy neví. Záleží na zdraví, u flétnistů na zubech... Můj největší plán je starat se o orchestr, co nejlip to jde. Aby ty podmínky byly alespoň takové, jaké jsou teď. To je teď můj nejdůležitější projekt.

Děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvíl

15 let soudobé Hudební scény MdB slavnostní koncert

režie Igor Ondříček dirigent Dan Kalousek
Účinkují herci a sólisté a orchestr Městského divadla Brno

5. a 6. října 2019 na Hudební scéně MdB

Všude dobře, doma nejlíp. Nevím, jak to máte vy, ale u nás to platí stoprocentně, zvláště po tom, co náš byt prodělal přes léto kompletní rekonstrukci.

Prázdniny končí a to je vždy plné emocí. Odpočinek a vzpomínky jsou perfektně zachyceny na fotoaparátech mobilních telefonů, bazény a zahrady už opět začínají žít vlastním životem, větráky se rozmontovávají, uklízí se pod postel a začíná měsíc září.

Mně osobně tento měsíc vyhovuje, protože v něm slavím narozeniny, ale většina mých kolegů (kromě Svetlanky, Roberta, Terezky, Barunky, Dianky, Jirky, Lukáše, Andrejky, Pavla, Ondry a dalších, kteří mají narozeniny také v září) je spíše v napětí a očekávání – co jen nám ta nová sezóna přinese?

Musím ocenit skvělý výběr našich dramaturgů, protože tuší, že léto je pro herce finančně nejnáročnější (vždyť kdy jindy utratit své úspory, než během měsíce a půl trvajícího volna), a tak začínáme *Žebráckou operou* a ti, kterým se přes léto nepodařilo vyrazit k moři, mohou navštívit alespoň kulisy řeckého ostrova na Hudební scéně při zkouškách muzikálu *Mamma Mia!*

A tak si i vy můžete s námi léto prodloužit. A že to bylo krásné léto. Od všemožných road tripů, přes klasické válení na plážích, chalupaření a chataření všeho druhu, výletů, čundrů, nekonečných návštěv Lužáneckého parku, posedávání na zahrádkách (i těch restauračních), trhání

třešní, vypeckování třešní, tvorbu třešňové zavařeniny, až po divadelní vodaření.

Nechci se nás nijak dotknout, ale myslím, že na naše ovíněné zpívání ve vodáckých kempch dalece po hranici nočního klidu budou dlouze vzpomínat i ti, kteří sídlí v kilometry vzdálených obydlích.

Prázdniny jsem zbožňoval už jako dítě (a myslím, že jsem nebyl sám). Vždycky tak nějak voněly lépe než zbytek roku. Čerstvě posečená tráva, dozrávající rajčata, voňavé jahody, slany opar mořských vod, ale i dým táboráku, který se permanentně valil tam, kde jsem seděl já. A tak se i teď s prvními slunečními paprsky vracím do dětství, jen s tou výhodou, že zmrzliny teď můžu baštit mnohem víc bez poznámek, že budu nemocný.

A i když už končí, vězte, že za deset měsíců tu budou zas. A my vám toto čekání uděláme hezčí. Pobavíme vás, rozveselíme, rozněžíme, dojme, roztančíme – a to všechno s láskou.

Tak do toho pojďte s námi. Nová sezóna právě začíná...

Text: *Luboš Goby*,
kresba: *Jaroslav Milfajt*,
foto: *vodácký oddíl MdB*

MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO NA BISKUPSKÉM DVOŘE UVEDLO PREMIÉRU ROMEO A JULIE

(...) Pro generace diváků stále silný příběh citového vzplanutí, první velké lásky ústící tragicky v osudové výslednici nepřátelství dvou rodů, prostředí Biskupského dvora poskytl ty nejlepší „kulisy“. I ono sehrálo svou roli v úspěchu působivé inscenace za režie Stanislava Slováka. K realizaci slavné hry přistoupil s respektem k dramatikovi, v duchu příběhu i doby. (...) K dispozici měl osvědčený, sehraný realizační tým, který si rozumí. (...) Jaroslav Milfajt umně zhodnotil a „dotvořil“ prostor před palácem. Do centra vsadil bránu, citlivě vkomponoval prostor pro legendární „balkonovou scénu“. (...) Nádherné dobové kostýmy Andrey a Adély Kučerových samy o sobě lahodí oku. Hudba Karla Čína nevtíravě prolíná či podtrhuje děj. (...) Není nadřádkou, že v daných rolích byli všichni výborní. Žádný nezklamal, neškobrtnul, ocenit je třeba

přednes s jasnou, srozumitelnou artikulací, jaká nebývá vždy a všude samozřejmostí. Přesnou trefou režie byla sázka na mladičké představitelky ústřední dvojice. Esther Mertová a Tomáš Dalecký zvládli své role přesvědčivě. (...) Premiéra *Romea a Julie* s nadšeným přijetím a ohlaselem diváků přesvědčuje, že inscenace v „klasickém střihu“ osloví. (...)

Jaroslav Štěpaník,
www.novinky.cz, 18. 6. 2019

ROMEO A JULIE V NEVŠEDNÍ INSCENACI POD BRNĚNSKÝM NEBEM

Slavná hra Williama Shakespeara se po letech vrátila do Brna, a to na letní scénu v Biskupském dvoře Moravského zemského muzea. (...) Letní počasí inscenátorům i divákům přálo, a tak si mohli na pozadí osvětleného chrámu Petra a Pavla užít zážitků, který opravdu nebyl každodenní. (...) K celkovému vyznění renesanční atmosféry přispívají kostýmy (Andrea Kučerová a Adéla Kučerová) i scéna (Jaroslav Milfajt), kde je využito prostředí renesančního Biskupského dvora. (...) Významná je pohybová spolupráce Michala

KŘÍDLA 2018/2019

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

Nejoblíbenější herečka:

Nejvýraznější tvůrčí počín: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

Nejoblíbenější inscenace:

Karel Cón, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Osmičky**

David Shire, Richard Maltby Jr., John Weidman / **BIG**

Jonathan Larson / **RENT**

Eduard Bass, Jiří Levíčková, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský, Petr Štěpán / **Klapzubova jedenáctka**

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey / **Poslední loď**

Lev Nikolajevič Tolstoj / **Anna Karenina**

Christopher Hampton / **Nebezpečné vztahy**

Maury Yeston, Arthur Kopit / **Nine**

William Shakespeare / **Romeo a Julie**

velmi citlivě vkládal i do těžkých dramát nějakou tu komickou situaci, komickou roli. Tady je to chůva, Andrea Zelová. Už jsme ji viděli v tomto divadle v nejedné humorné situaci, ale v *Romeovi a Julii* excelovala. (...) Začátek letní sezóny na Biskupském dvoře se tedy vydařil. Od nádherného letního počasí po kvalitní interpretaci díla slavného alžbětince. (...)

Peter Stoličný,
www.eurozpravy.cz, 17. 6. 2019

MUZIKÁL NINE V BRNĚ: NEJŽHAVĚJŠÍ SOUČASNÁ SHOW

Jeden muž a čtyřicet krásných žen. To je podívaná! Nabízí ji nová inscenace muzikálu *Nine*. (...) A jedná se o pořádně žhavou show. (...) Režisér Stanislav Moša dal scénám (...) obrovský spád, od začátku do konce je na co se dívat a co poslouchat, (...) inscenace neztrácí tempo ani lesk díky správnému temporytmu, ale i citlivému střídání nálad a časoprostoru. (...) Perfektně zpracovaná a do detailu promyšlenou Mošovu režii dotváří efektní choreografie Michala Matěje, (...) pompézní scéna Christopa

Matěje při nastudování renesančních tanců. (...) Nutné je ještě připomenout výborně natrénované šermířské souboje, které s herci nastudoval Josef Jurásek. (...) Stanislav Slovák vsadil na herce co nejmladší. Romea svěřil Tomáši Daleckému. (...) Vždy výborně připravený, pozorný a přirozený. (...) Esther Mertová je gymnazistka. (...) Tady vítězí její něha, její věk a její dokonalá dikce, před kterou se musí smeknout. Tato Julie je opravdu kouzelná, a to nejenom dojímavým vět-kem, nevinnou dětskou tvářičkou a upřímným pohledem. Julie je výborná. (...) Shakespeare

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2019 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věcnou cenu. Proto prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpозději do 30. 11. 2019. Děkuje!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Weyerse a zejména neskutečně rafinované kostýmy Andrey a Adély Kučerových. (...) Ovšem alfou a omegou této hry jsou herecké výkony. Petr Gazdík už pár životních rozervanců sehrál. (...) Jeho Guido Contini je uvěřitelným štvancem v lásce i mužem neustále pronásledovaným bývalými úspěchy. Je šarantní (...) a zpívá tak, že by u nás jen stěží hledal konkurenci. Dvě a půl hodiny téměř nesleze z jeviště. (...) Continiho manželku a snad i ochránkyni ztvárnila přesvědčivě a nenuceně v premiéře Ivana Vaňková, v elegantně decentní herečku Claudii se proměnila Marta Matějová, jež s velkým prožitkem zazpívala píseň s názvem *Velmi prazvláštním způsobem*. Smyslnou Carlu zahrála výrazně, avšak neulgárně Dagmar Křížová a pomyslný kruh žen okolo Continiho uzavírá jeho racionalistická matka v podání Lenky Bartolšicové. A je tu také neskutečně živelná producentka Liliane La Fleur (Markéta Sedláčková), uhrančivá Sarraghina Viki Matušovové a znamenitě sehraná a sezpívaná dívčí company. Erotické napětí, ďábelské revuální scény a závěr nutící k zamyšlení kam, z jakého důvodu a proč se vlastně ženeme. To je muzikál *Nine* a jeho brněnská inscenace, která patří rozhodně k tomu nejlepšímu, co současné české hudební divadlo nabízí.

Vítězslav Sladký,
www.musical-opereta.cz, 4. 5. 2019

TAKOVÁ NEŠTASTNÁ RODINKA

Původní dramaturgii slavného románu *Anna Karenina* na Činoherní scéně uvedlo Městské divadlo Brno. (...) V brněnské inscenaci ovšem neakcentují toliko milostné a psychické piruety ženy, která mění klid domácího krbu za spalující vášně. (...) Přehledná a srozumitelná dramaturgie Jiřího Závise odráží tragédii domu Kare-

linových kontrastně k podobám rodinného štěstí Oblonských a Levinových. (...) Právě těmito akcentovanými protiklady je Záviseův scénář originální a s ním je i součinná Gazdíkova režie zajímavá. (...) Těžišťem zůstává samozřejmě láska v mnoha podobách, od milenecké, manželské, rodičovské, sourozenecké až i po profesní lásku. (...) Přirozené těžišťem tvoří výkon Ivany Vaňkové, která zejména ve finále mistrně zachytila Anninu ambivalenci syčenou výčitkami, žárlivostí, hysterií i morfiem. Vaňková zároveň přesvědčivě staví a sugeruje tíživost a nesnesitelnost své zoufalé situace, která ji vede ke skoku do kolejiště. Na sugestivním, nepřezdobeném výkonu Vaňkové tato rozvětvená inscenace v základě stojí a stojí si dobře.

Luboš Mareček,
Lidové noviny, 12. 3. 2019

STINGOVO SOCIÁLNÍ TÉMA ZASE PROVOKUJE

(...) Režisér pozval ke spolupráci osvědčený tým. Scénografie s doky, interiéry dělnických hospod a s tříšití přibojou zarámovaného do industriálního prostředí je dílem Christopa Weyerse. K dokonalosti zážitku ji přiblížily projekce Petra Hlouška. Výtvarné pojetí do jednoho celku sevřely kostýmy Andrey Kučerové. (...) Dokonalým projevem šperkují muzikál Radka Coufalová (Meg), Dušan Vitázek (Gideon) a také Dagmar Křížová (jejich dcera Ellen). Mimořádně si v rozsáhlých a náročných partech vedou doyen Zdena Herfortová (Peggy Whiteová) a Ladislav Kolář (Jackie White). *Poslední lod'* skutečně zastupuje špičku muzikálového žánru posledních let. Diváci, čeká vás velký zážitek.

Jiří P. Kříž,
Právo, 22. 2. 2019

„Miluju *Mamma Mia!* Díky ní jsem se konečně cítil šťastně. Většinou jsem zadumaný mizera, ale tentokrát jsem se smál dvanáct hodin, což se mi zatím nikdy nestalo.“

„Byla to moje dosud nejveselejší, jistým způsobem až posvátná zkušenost!“

„Šla jsem na *Mamma Mia!* se svými dvěma dospívajícími dcerami a jejich kamarády. S prvními tóny jsme všichni jenom zírali na jeviště, ale na konci celá naše řada tančila (až na mě, samozřejmě, nebylo mi to dovoleno, abych nebyla trapná matka).“

„Viděla jsem představení sedmkrát a musím říct, že mě bavilo mnohem víc než film, ze kterého se podle mě vytratila spontánnost, kterou má tahle dokonalá divadelní show.“

„Moji rodiče již nežijí, ale *Mamma Mia!* viděli a zamilovali se do tohoto muzikálu stejně jako já. Vzala jsem na něj i své děti, a i ony ho milují. Je to show pro všechny!“

Je to vlastně jednoduchá rovnice:

ABBA + humor + léto + láska = *Mamma Mia!*

A co je *Mamma Mia!*? První muzikál, který se hrál i v mandarinštině. Osmá nejdéle uváděná show na Broadwayi. Muzikál, který vidělo 60 milionů diváků ve více než 440 městech po celém světě. A to počítáme pouze jeho jevištní podobu. Kdybychom k tomuto číslu přičetli ještě diváky filmové verze, několiknásobně by se zvětšilo. A jak napovídají výše uvedené divácké reakce, je to muzikál oblíbený, je to hit, který nepotřebuje velkého představování.

Málokterý muzikálový titul způsobil doslova celosvětový poprask. Patří do skupiny tzv. jukebox muzikálů, kdy se pro již existující písně vymyslí nový, originální příběh, do nějž se povětšinou známé hity zasadí. Autorce scénáře tohoto muzikálu, Catherine Johnsonové, se postup, který se často nesetkává s nadšeným přijetím, vyvedl znamenitě. Zkušená britská dramatická dokázala napsat zábavný strhující příběh, jehož jsou známé písně nedílnou a přirozenou součástí. Muzikál měl premiéru již v roce 1999 v londýnském Prince Edward Theatre, byl nominován na čtyři ceny Laurence Oliviera a následně i na pět amerických cen Tony, když byl v roce 2001 úspěšně uveden na Broadwayi. V roce 2008 ve filmu *Mamma Mia!* zazářila Meryl Streepová, Pierce Brosnan, Colin Firth a další a z muzikálu se stal doslova fenomén. Není divu, že se v roce 2018 dočkal film pokračování. Nový film *Mamma Mia! Here We Go Again* vypráví o tom, co prvnímu dílu předcházelo.

Novou sezónu tak zahájíme na Hudební scéně v režii a úpravě **Petra Gazdika** v divokém rytmu nezapomenutelných hitů jako je *Super Trouper*, *Dancing Queen*, *Money, Money, Money* či *The Winner Takes It All*. V roli Donny Sheridanové se představí **Alena Antalová**, **Markéta Sedláčková** nebo **Ivana Vaňková**, její dcerou Sophii budou **Dagmar Křížová**, **Barbora Remišová** nebo **Petra Šimberová** a trojici možných otců ztvární **Martin Havelka**, **Igor Ondříček** nebo **Viktor Skála** jako Sam Carmichael, **Tomáš Sagher**, **Oldřich Smysl** nebo **Jakub Przebinda** jako Bill Austin a **Milan Němec**, **Robert Jicha** nebo **Alan Novotný** jako Harry Bright. Na scéně **Emila Konečného**, s kostýmy **Elišky Ondráčkové Lupačové** a v choreografii **Hany Kratochvilové** se tedy i naši diváci mohou těšit na romantický příběh se svižnou komediální zápletkou, v níž se dvacetiletá Sophie snaží v den své svatby zjistit, kdo je její otec, a proto na malebný řecký ostrůvek pozve všechny tři potenciální nápadníky z minulosti své matky. **Premiéra na Hudební scéně 19. října 2019.**

-kl-

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN ZÁŘÍ 2019 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

246. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 25. 7. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: David Smetana

ROMEO A JULIE Jan Brožek

FLASHDANCE

taneční muzikál

15. a 16. září 2019
na Hudební scéně

Energická show, hudebně taneční pohádka, gejzír energie, svižná choreografie, opojné retro tanečních stylů 80. let, klasického tance i taneční street art, bravurně odlehčená scéna, výsostně profesionální taneční muzikál – těmito a mnohými dalšími pochvalnými slovy zahrnuli kritici a recenzenti muzikál *Flashdance*, který jsme uvedli před pěti lety. Romantický příběh o mladé svářečce Alex Owenové bude nejen kvůli ústřední lovestory, v níž se Alex splní sen o tom být profesionální tanečnicí a zároveň najde muže svých snů, ale především pro přesvědčivou atmosféru zachycující těžkou sociální situaci v tehdejší Pittsburghu.

William Shakespeare
Romeo a Julie

režie Stanislav Slovák

PREMIÉRA NA BISKUPSKÉM DVOŘE

15. ČERVNA 2019